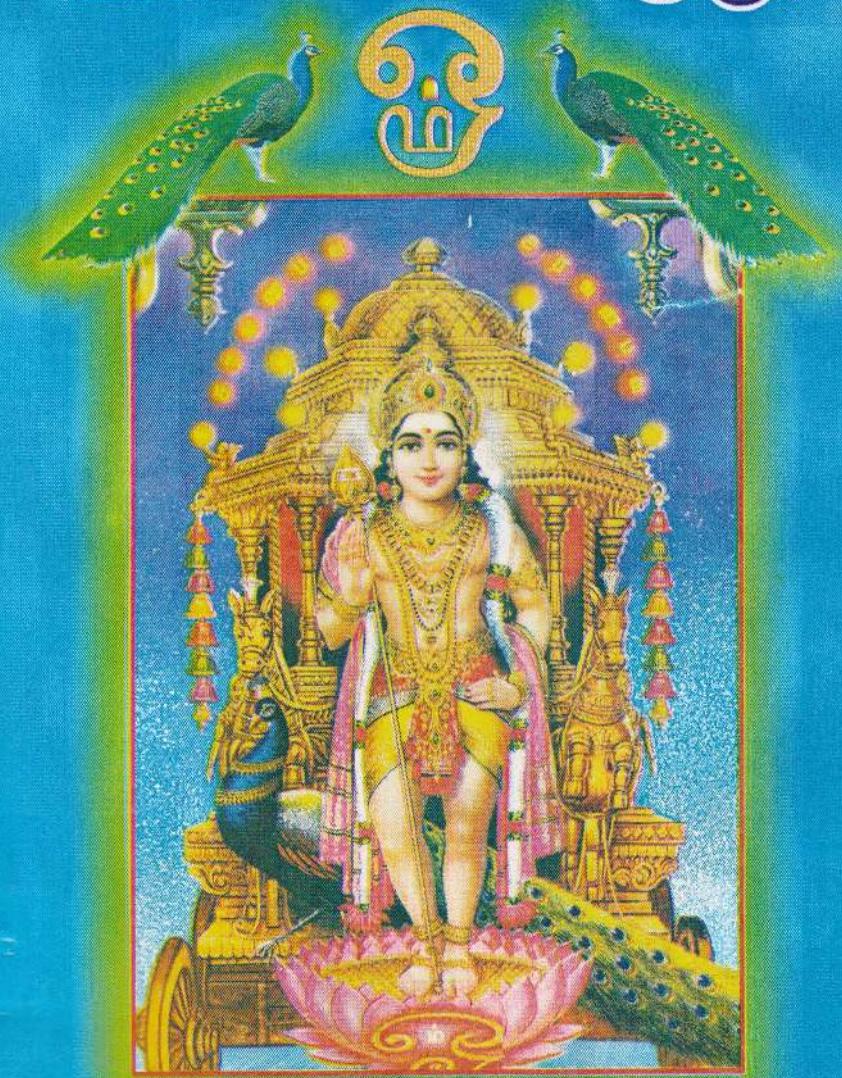

பிள்ளைக்கள்அழகு

அடக்கம்:
ஆ.சிவலிங்கம்

பள்ளைக்கனி அழது

சீவிநரி பேணி தில்லறம் நாடி நல்லறம் காக்கும் திரு. திருமதி சரவணபவன் கூந்தலீஸ் தம்பதிகளின் கிறையருட்சல்வன் சரவணபவன் சேயோன் அவர்கள் குடியிருந்த கோயிலிலிருந்து வெளிவந்து கிம்மன்னை முத்தமிட்டு அசைந்து ஊர்ந்து தவழ்ந்து எழுந்து எட்டி ஓரடிவைக்க அகவை ஒன்றாக நீடித்தது தின்று 12.01.2010 தனது கிரண்டாம் பொடி வைக்கும் புனீத நன்னாளில் சேயோனை வாழ்த்தும் அன்புள்ளங்களுக்கு வழங்கும் கையேடு.

இடுக்கம்:
மு.சிவாலிங்கம்

12.01.2010

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஜூங்கரன்
சரணவற் பதமலர் தலைக்கணி வோமே

- அதிவீரராம பாண்டியன்

இந்தி குடி அமர்ந்த தேவனை
ஏத்தி யேத்தித் தொழுவோம் யாமே

- ஒளவையார்

இந்தாளை எங்கள் அபிராமவல்லியை அண்டிமெல்லாம்
ழுத்தாளை மாதுளம்பூ நிறத்தாளை புவிஅடங்கக்
காத்தாளை ஜூங்கரனை பாசாங்குசமும் கரும்பும் அங்கை
சேர்த்தாளை முக்கண்ணியைத் தொழுவார்க்கு ஒருதீங்கில்லையே.

- அபிராமிப்பட்டர்

விழிக்குத் துணைத்திரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் பொய்ம்மகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவென்ற நாமங்கள் முன்புசிச்யத்
பறிக்குத் துணை பன்னிரு தோறும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலும் செங்கோடன் மழூரமுமே.

- அருணகிரிநாதர்

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வத்தை வணங்கிடுவோம்

- சருவணபவன் சுரபி

அஞ்ச முகத்தவர் கொஞ்சி முகந்திடும்

அறமு கப்பதும்

அத்தி முகத்தர் மனத்தி லீனித்திடும்

அறிரு கண் வேழும்

கொஞ்சி மொழிக்குற வஞ்சி முலைக்கொழு

கொண்டுமு திடுகோடு

குஞ்சரி சஞ்சரி கத்தொடர் மஞ்சரி

கொண்டனை யண்டர்தரு

செஞ்சர ணஞ்சர ணென்றுல கத்துதி

தேவி மணிக்குழவி

தேவர்கள் மணிமுடி யசர்க ளடிபணி

தீரு மாரசிவம்

வெந்துசினி லென்று நிறைந்தொளி தந்திடு

நீல மயிற்கதிரோன்

நேரலர் தமைமடு வேலா யுதமிமமை நின்ற புரந்திடுமே.

நாவாவியூர் சோமகந்தரப் புஜவர்

வாழ்த்துப்பாமாலை

செல்வன். சரவணபவன் சேயோனின்

முதலாவது பிறந்தநாளி

பிறந்தநாள் வாழுத்திட வாரிர் சேயோனின்
 பெற்றோர்கள் கொண்டாடும் அற்புதம் பாரிர்
 திறம்பேணும் சட்டைகள் போட்டு நெற்றியில்
 திருநீறு சந்தனப் பொட்டிட்டு மகிழும்
 சிறந்த பொன்மணிமாலையாடு செங்கையிற்
 சீரான காப்பு மோதிரமும் போட்டு
 சிறந்தபால் வெற்றிலைபாக்கு தேங்காயுடன் நல்ல
 காப்பூரமும் காகள் தட்டமும் ஏந்தி
 அன்னை சுகந்தினியும் அக்கா சுரபியுடன்
 அன்பான அப்பா சுரவன் பவனுமாய்ச் சேர்ந்து
 மன்னவன்போல் சேயோனை தோள்மீதிருந்திடப் பாரிர்
 நிறைகுடமும் ஓளிவளர் தீபங்களும் விளங்க
 நிறைநிறையான பணியாரமுடன் கேக்கும் பழமும்
 விரைந்துவந்து சுரபியவள் விதம் விதமாக உபசரிக்க
 நிறைந்த மதியடை உறவினரும் சேயோனை வாழ்த்திடவே
 அள்ளி அணைத்திடும் தம்பி சேயோனை வாழ்த்தவரும்
 வெள்ளை மனம் படைத்த உறவுகளை உளமார வரவேற்று
 புள்ளியில் வாகனன் நெஞ்சுமதில் சூழிருக்கி இரிய
 பிள்ளைக் கணிஅழுது என்னும் நாலதனை உவந்தளித்தாள் சுரபியக்கா
 பல்லாண்டு வாழ்க் வழமுடன்

வாழ்த்துபவர்

96 வயதுடைய முருபெரும்புலவர்மணி
 கலாடூஷணம்

கிணுவையூர் வை.க.சிற்றம்பலம் அவர்கள்

அன்நதுரை

அன்மைய காலங்களில் நூல்வெளியீடுகள் அதிகரித்து வருகின்றமை அனைவருமே அறிந்துள் விடயமாகும். இவ்வாறு வெளிவரும் நூல்கள் பொதுவாக மூவகையினவாகக் காணப்படுகின்றது.

- (1) தமது கவிதை, சிறுகதை, நாவல் முதலிய இலக்கியப் படைப்புக்களை வெளியிடுதல்.
- (2) சமூகத்திற்குப் புதிய செய்திகளைத்தேடி ஆராய்ந்து செல்லும் ஆய்வுநூல்கள்.
- (3) முன்னரே இருந்த விடயங்களைத் திரும்பவும் தொகுத்துக் கூறல்.

இத்தகைய நூல்களில் புதிய விடயங்களைக் காணமுடியாத போதும், ஒரு சமூகம் மற்று கொண்டிருக்கும் பாரம்பரிய நியமங்களை அச்சமூகத்திற்கு மீளவும் நினைவுபடுத்தும் பணியை இந்நூல்கள் செய்வதனால் இவையும் முக்கியமானவையே ஆகும்.

இந்தவகையில் சீரினுவைத்திருவூர், இல்லம் சிறந்திட வாழக், இறையருட்செல்வர்கள், மழலைச்செல்வங்கள், ஸமுத்துச் சக்தியின் அற்புதங்கள் ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ள திரு.மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் இப்போது “பிள்ளைக்கனிமுடு” என்னும் இந்நாலையும் தனது பேரனின் முதலாவது பிறந்தநாளன்று வெளியிடுகிறார். சிறுவர்களுக்குச் சமயம் சார்ந்த பெற்றாணிக மரபில் வரும் கதைகளை எடுத்துக்கூறி அவர்கள் மனதில் இறை நம்பிக்கையை வளர்ப்பதே இவரது நோக்கமாகும். இந்நாலிலுள்ள கருத்து, கட்டுரைகள் அனைத்தும் அந்நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வகையிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. இவரின் பணி சிறக்க எனது வாழ்த்துக்கள்.

பிள்ளைக் கனி அழுது

“நற்குஞ் சர்க்கன்று நண்ணிர் கலைஞர்ம்
கற்குஞ் சர்க்கன்று கான்”

பிள்ளைக் கனி அழுது ஒன்று பிறந்திட வேண்டும் அதை
அள்ளிக் கையால் அணைத்து இன்பம் பருகிட வேண்டும்

இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட எண்பத்தி நாலாயிரம் கோடி
உயிரினங்களும் தத்தமது இனவிருத்தியையே நோக்காகக் கொண்டு
வாழ்கின்றன. இவற்றுள் மனித இனத்தைத் தவிர்ந்த ஏனைய
உயிரினங்களின் தோற்றும் பரிமாணங்களுக்கேற்ப ஓரறிவு தொடக்கம்
ஐயறிவு வரை கொடுத்துள்ளார். மனித இனத்துக்கு மட்டும் சிந்தித்துச்
செயலாற்றும் வண்ணம் பகுத்தறிவு என்னும் ஆறாவது அறிவையும்
படைத்துள்ளார்.

ஆறறிவின் சிறுப்பம்சமான சிரிப்பு என்னும் அணிகலன்
மனிதனை அலங்கரிக்கிறது. மனித குலத்தின் சொந்தமான சொத்தான
இச்சிரிப்பில் பல்வேறு வகைகள் உண்டு. இவற்றுள் பற்கள்
தெரியாமல் உதட்டளவில் சிரிக்கும் பண்பு சிறப்பானது. இச்சிரிப்பை
புன்சிரிப்பு, புன்முறை, இளநகை, புன்னகை எனப் பலவாறு கூறுவர்.
ஒருவரின் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லாது உள்ளம் வெள்ளையாக
இருந்தால் முகத்திற் தெரியும் இன்ப ஹெற்றாகவே அமைந்துள்ளது.
இதனையே ஒளவையாரும் “அகத்தின் அழகு முகத்திற் தெரியும்”
என்றார். உதாரணமாகப் பிஞ்சுப் பாலகனிடம் இச்சிரிப்பைக் கண்டு
மகிழ்லாம்.

இப்பின்சுப் பாலகன் தனது பொக்கை வாயைத் திறந்து சிரிக்கும் போது எந்தக் கல்நெஞ்சனையும் தன்பால் ஈர்க்கும் கவர்ச்சியும் உண்டு. இச்சிரிப்பின் அற்புதத்தினால் திருவாசகம் என்னும் தேனாமிருதம் தோன்றிய கதையை நோக்குவோம்.

புஞ்சர்பீப்னால் திருவாசகம் தோன்றிய திருவ்வளையாடல்

முன்னொரு காலத்தில் உத்தரகோசமங்கை திருத்தலத்தின் கண்ணே அமைந்திருந்த இலவந்திகை மரத்தடியில் சிவபிரான் எழுந்தருளியிருந்தார். அச்குழலில் ஆயிரம் முனிவர்கள் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். எம்பெருமான் முனிவர்களுக்கு வேதப்பொருளை உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதேசமயம் இராவணனின் மனைவி மண்டோதரி சிவபூசையில் இணைந்திருள்ளாள். சிவபூசையின்போது அவள் இறைவனிடம் பூரண சிவப்பொலிவுடன் அருட்காட்சி தருமாறு வேண்டினாள். தெண்டர் உள்ளடத்தில் ஒடுங்கிய இறைவன் தமது பக்கதையின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யச் சித்தங்கொண்டார். முனிவர்களை நோக்கி மண்டோதரியின் வேண்டுதலின் பேரில் தாம் காட்சியளிக்கக் கூடிய செல்வதாகவும், தமது வேதங்களுக்குக் காவலாக இருக்குமாறும் கூறினார்.

இதுகேட்டதும், இறைவனை நோக்கிய முனிவர்கள் “எம் பெருமானே இராவணன் அசுரனாக இருப்பதால் அங்கு செல்லுமிடத்து தீவ்குகள் நேரிடலாம் என அஞ்சகிறோம் என்று கூறியவாறு தயங்கினர். முனிவர்களுக்கு அபயம் தரும் வகையில் இறைவன் அவர்களை நோக்கி எனது பக்கதையின் வேண்டுதலுக்காக நான் செல்லுமிடத்தில் இராவணன் என்மீது தீண்டினால் இக்கங்கையில் தீபிழூப்பு தெண்படும் எனவும் திரும்ப வரும்வரை வேதஆகமங்களுக்கு காவல் புரியுமாறும் கூறிச்சென்றார்.

குறிப்பிட்டபடி இறைவன் மண்டோதரிக்குக் காட்சி தந்தார். அவனும் இறைவனைக் கண்டு உள்ளே உருகிப் போற்றிப் புகழ்ந்து யள்ளனக்கூடியதாக இருந்தார்.

வழிப்டாள். இச்சமயம் இராவணனும் அவ்விடம் வந்தான். தான் அவ்விடத்தில் தென்பட்டால் ஏதும் தீய விபரீதங்கள் ஏற்படலாகும் என எண்ணிய இறைவன் ஒரு அழகிய பிள்ளைக் கனியமுதாக உருவானார். அப்பிள்ளை அழகும், வசீகரமான தோற்றுமும், வாயிற் புன்சிரிப்பும் மிகுந்து காணப்பட்டது.

இராவணன் அப்பாலகனைக் கண்டதும் அதன் புன்சிரிப்பால் கவரப்பட்டான். “இது யார்பிள்ளை” எனக் கேட்டவாறு இறைவனான பாலகனை இராவணன் தன் இருகைகளாலும் வாரி எடுத்துத் தன் மார்போட்டணைத்து இன்புற்றான். சிறிது நேரத்தில் பார்வதிதேவி ஒரு முனி பத்தினி வேடத்தில் வந்து அப்பாலகனை வாங்கிக் கொண்டு சென்றார்.

இராவணன் இறைவனான பாலகனை மழலை இன்பால்பெற எடுத்தணைத்தபோது உத்தரகோசமங்கையின் கங்கையிலே பெரிய தீப்பிழம்பு தோன்றியது. இறைவனுக்கு விபரீதம் ஏற்பட்டதென உணர்ந்த 999 முனிவர்களும் அத்தீப்பிழம்பில் மூழ்கி மாண்டனர். ஒரு முனிவர் மட்டும் இறைவன் இட்ட பணியை நிறைவேற்ற எண்ணினார். தாம் தீயில் புகாது வேதாகமங்களைக் காவல் புரிந்த வண்ணம் கங்கைக் கரையில் நடமாடனார்.

இறைவன் உத்தரகோசமங்கையை அடைந்தபோது 999 முனிவர்கள் மழிந்ததை நோக்கினார். அவர்களை லிங்க வடிவமாக்கி தாழும் அவர்களின் நடுவே பெரிய சிவலிங்க உருவில் காட்சி அளித்தார். 999 முனிவர்களுடன் இறைவனும் சேர ஆயிரம் (சகஸ்ர) லிங்கத் தலமாகும், இதனை யாவரும் வழிபடலாம் என்றார்.

இறைவன் தமது ஆகமங்களைக் காத்து நின்ற முனிவர் தமது இட்ட பணியை நிறைவேற்றியதை மெச்சினார். மேலும் முனிவரை நோக்கிய இறைவன் நீவீரி முத்தியின்பத்தையும் நாடாது என பணிப்பை ஏற்று நன்மை செய்தீர். மறுபிறப்பில் பாண்டிய நாட்டில் பிறந்து மாணிக்கவாசகன் என்னும் பெயருடன் “திருவாசகம்” என்னும் கலையமுதைப் பாடி எம்மால் தடுத்தாட்கொள்ளப்படுவீர்” என அருளினார்.

இறைவனின் திருவிளையாடலின் பேராக அந்த முனிவர் பாண்டிய நாட்டில் பிறந்து இறைவனால் கவரப்பட்டுத் தன்னை மறந்தார். இறைவனை என்னி “திருவாசகம்” என்னும் மணியான வாசகப் பாடல்களைப் பாடினார். இறைவன் காட்டிய திருவிளையாடலில் பல வேதனைகளை அனுபவித்தார். மனம் வெதும்பி உள்ளாம் உருக இறைவனைப் பாடிய பாடல்களே திருவாசகம் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற தெவிட்டாத தெள்ளமுதான ஞானசுரபியாகும்.

புன்சிரிப்பின் சிறப்பு

சிறுபாலகனை இறைவனுடன் ஓப்பிடலாம். இப்பாலகன் தனது பொக்கை வாயால் சிரிக்கும் புன்சிரிப்பை பொன்னகையான குமிண் சிரிப்பை அப்பர் பெருமானும் (ஒடும் செம்பொன்னும் ஒப்பநோக்கியவர் முற்றும் திறந்த துறவி, புன்சிரிப்பின் அழகில் மயங்கி) நடராசப் பெருமானின் சிரிப்பழகில் சிந்தித்துப் பாடிய பாடலில் “குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்” என வர்ணிக்கிறார்.

மனிதப் பிறவியின் புன்சிரிப்பில் மயங்கிய கொடிய அசரனான இராவணன் முந்தும் துறந்தவரான அப்பர் பெருமான் போன்ற பலரின் பேருவகையை அறிந்தோம்.

பண்பான மனிதனின் அகத்தின் அழகையும், தம்மை நாடி வந்தோரை வரவேற்கும் வசீகரத்தையும் இலக்கணமாகக் கொண்டதுதான் இப்புன்சிரிப்பாகும். ஒருவன் தன் வாழ்க்கையின் வெற்றிப்பாதைக்கு திறவுகோலாகவும் அமைந்து நற்பலனை ஈட்டித்தரும் அரிய செயலாகும் இப்புன்சிரிப்பு.

பூறவீப் பெருங்கடல்

உலகில் தோன்றிய பஸ்வேறு உயிரினங்களும் தமது விளைப் பயனுக்கேற்ப பஸ்வேறு பிறவிகளில் பிறந்தும் இறந்தும் எண்ணற்ற பிறவிகளையும் கடந்து பிறவியென்னும் ஆழந்த நீர் கடலில் அமிழ்ந்தி அல்லல்லுகின்றன. இக்காலங்களில் நற்காலம் கிட்டுமிடத்து மனிதப்பிறவி கிடைக்கிறது. இவ்வரிய மனிதப் பிறவியில் இறைவனின் சள்ளைக்களைழூது

திருவடியை இடையறாது தழுவி அறப்பனி, இறைபணி யேற்று இன்புற்று வாழலாம்.

இவ்வாறு என்னற்ற பல பிறவிகளிலும் அல்லலேற்படடே இறைவனை நாடுவதாக மாணிக்கவாசகர் பெருமான் பாடிய சிவபூராணத்திற் கூறும் சிலவரிகளை நோக்குவோம்.

“புல்ளாகிப் பூரகிப் புழவாய் மரமாகிப்
பஸ்விருகு மாகிப் பறவையாயிப் பாம்பாகி
கல்லாய் மனிதராயிப் பேயாயிக் கணங்களாய்
வல்லவரை ராகி முனிவராயித் தேவராயிச்
செல்லா நின்றஜித் தாவர சுங்கமத்துனர்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திடைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டுகீன்ற வீருற்றேன்”

மனிவாசகப் பெருமான் ஒரு உயிர் பல்வேறு பிறவிகளிலும் பிறந்து துன்புற்று பிறவிப்பெருங்கடலிலிருந்து நீங்கி இறைவனின் மெய்யான திருவடிகளை அடையலாம் எனத் தமது ஞானநோக்கில் பாடனார்.

மாணிக்கவாசகர் பெருமானிலும் 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய வள்ளுவர் பெருமான் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தவர் நீந்தர்
இறைவன் அடிசேரா தார்”

பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்தி இறைவனடியைச் சேருமாறு உணர்த்துகிறார்.

வாழ்க்கைவந்தி

பெறுங்களிய மானிடப் பிறவியை எடுத்த நாம் எமது பகுத்தறிவின் மூலம் சாதித்து வேண்டியவை பல உள். சிறுவயதிலிருந்தே நங்கல்லி, நல்வித்தை, நந்பன்டு, நல்லொழுக்கம், நல்லறைம் யாவற்றையும் இறைபக்தி மூலம் அடையாலாம். மனித குலத்தைத் தவிர்ந்த சின்னங்களை அறைத்து —————— 05

ஏனையவை தமக்கென ஏதும் தேடாது போன்போன போக்கில் உணவு, தங்குமிடம், இனவிருத்தி போன்றவற்றை அனுபவிக்கின்றன. மனிதனோ தனது பகுத்தறிவுக்கேற்ப யாவற்றையும் தமக்கேற்றவாறு தேடிக்கொள்கிறான். தமது முன்னேற்றத்துக்கான நங்கல்வி கற்றுச் சிறப்பான வேலைவாய்ப்பினைத் தேடி நல்ல வழியிற் பொருள்டிடி நல்லறம் பேணுகிறான். நல்லறத்தை நாடுவன் இல்லறம் புகுந்து இல்லற தாமத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறான். இல்லறம் நாடுவோன் முன்னோரான நல்லோர் வகுத்த அறங்கள் முப்பத்திரண்டையும் தமது தலையாய் கடமை என உணர்ந்து யாவற்றையும் நிறைவேறுச் செய்கிறான். ஒருவன் எவ்வாறு நல்லறம் பேணுகிறானோ அதேபோல யாவரும் இணைந்து இல்லம் சிறந்திட வாழ்கின்றனர்.

உல்லறத்தன் முதற்யடியாக அமைந்த திருமணம்

திருமண வயது வந்ததும் இருபாலினதும் பெற்றேர் ஊரிலுள்ள பெரியார்கள் ஒன்றுகூடித் திருமண ஏற்பாடுகளைத் தொடங்குவார். இருபகுதியினரின் குடும்பப் பின்னணி, கல்வியறிவு, வேலைவாய்ப்பு, தகுதி, நிதிவளம், உடல்நலம், ஒழுக்கம், நந்பன்பு, இல்லறம் பேணும் திறமை யாவற்றையும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்து திருமணத்தை நிறைவேற்றுவார்.

இன்றைய அவசிய தேவைகயாகவும் எதிர்கால நன்மை கருதியும் சட்டப்படியான திருமணமீப் பதிவு நடைபெறுகிறது. திருமண நாள் குறிப்பிடப்பட்டு இருபகுதியினரின் உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், அயலவர் யாவரும் அழைக்கப்படுவார். இச்சபை நடுவே திருமண சாட்சி சம்பந்தமாக அந்தனர், அக்கிளி, அம்மி, அரசாணி, அருந்தி (நட்சத்திரம்) யாவும் இணைக்கப்படுகின்றன.

இல்லறத்தில் தம்பதியிர் தமது சீவியகாலம் முழுவதும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு புரிந்து அனுசரித்து இணை பிரியாது, தமது சுகதுக்கங்களை இருவரும் ஒன்றாகப் பகிர்ந்து சுருடல் ஒருமியாக வாழ்வதாகச் சபதம் செய்வார். மனமகன் தனது அடையாளமாக மனமகனின் கழுத்தில் மங்கலஸ்ராணன இணைப்பார். (அன்று புனிதமான மஞ்சளை ஒன்பது இழையிலான மஞ்சள் நிறக் பிள்ளைக்கள் ஆகுது

கயிற்றில் கட்டளை, நாகரிகமும் பணவசதியும் மேப்பட்டால் இப்போது கயிற்றுக்குப் பதிலாக பொன்னாலான கொடி இணைக்கப்படுகிறது.)

மங்கலநானில் அமைந்துள்ள ஒன்பது இழைகளும் பின்வரும் சமய சம்பந்தமான தமிழ்மரபை வலியுறுத்துகிறது. அவையாவன,

- (1) வாழவில் உள்ளதை உள்ளபடி புரிந்துகொள்ளுதல்
- (2) மேன்மை
- (3) ஆற்றல்
- (4) தூய்மை
- (5) உண்மையான குணங்கள்
- (6) தெய்வீகக்குணம்
- (7) விவேகம்
- (8) தன்னடக்கம்
- (9) தொண்டு

ஆகியனவாகும். மங்கலநானில் இணைக்கப்பட்ட தாலி மிகப் பெருமைக்குரியது. இதைத் தொடர்ந்து மண மக்களை அந்தணர் பெற்றோர், பெரியோர்கள், யாவரும் அறுகரிசி இட்டு வாழ்த்துவர்.

அறுகரிசி என்பது செந்நெல்லில் குற்றிய பச்சரிசி; இதன் இரு முனைகளும் ஒடியாதிருக்க வேண்டும். அறுகு போதியளவு சேர்க்கப்பட வேண்டும். மஞ்சள் கலந்திருக்க வேண்டும். இகுள் விதி முறைகளை நாம் தவறாது கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பச்சரிசி போலத் தம்பதியர் புதுப்பொலிலுடன் இருப்பதையும், அரிசியின் இரு முனைகளும் ஒடியாதிருப்பது தம்பதியரின் இருமனமும் முறியாது இருப்பதையும் குறிக்கின்றன. ஒருவர் உள்ளத்தில் அடுத்தவரின் சிந்தனை நன்கு பதிந்து அறுகுபோல வேருஞ்சி வளர் வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. மஞ்சள் மங்கலகரமான பொருளாகும். தம்பதியினரின் வாழ்வு என்றும் மங்கலகரமாக இருந்து பிரகாசிப்பதைக் குரிக்கிறது. அறுகரிசியின் அங்புமான குணங்களும் நல்லோரான பெரியோரின் வாழ்த்தும் என்றும் நிலை நிற்கும். இவ்வைவைம் தமிழரிடையே தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் மரபாகும். (உரிய விதிப்படி இன்று முறையாகக் கைக்கொள்ளப்படுவதில்லை.) பீர்வைக்கன்னிழறு —————— 02

மனமக்களின் அணிகலனான தாலி பல அற்புதங்களைக் கொண்டவை. “தாலி பெண்ணுக்கு வேலி” எனவும் மதிக்கப்படுகிறது. தாலி கணவனின் ஆயுப்பலத்தைக் காணபிக்கிறது. கணவனின் ஆயுளை நீடிக்குமாறு பெண்கள் வேண்டுவது தாலிப்பிச்சை என்பதாகும். இத்தாலி தம்பதியரில் ஒருவர் இயற்கையெய்தியதும் நீக்கப்படுகிறது. ஒரு பெண் தாலியை அணிகலனாக அணிந்தால் பெரிதும் மதிக்கத் தக்க குலமகளாகவே கருதப்படுகிறாள். இப்பெண் தனது அழகினாலும் தேகப்பொலிவினாலும் பணிசெய்வதாலும் மகாலட் சுமியாகவே காட்சியளிக்கிறாள்.

நல்லதோரு குடும்பம்

இல்லறுத்தில் இணையும் இருவரும் நல்லேர் வகுத்த இல்லற தர்மம் பேணி நல்லறும் காக்கும் பெரிய பொறுப்பையும் ஏற்பார். இவர்கள் தமது பெற்றோரை ஏனைய குடும்ப உறுவினர்களை, சான்றோரை கல்வி, வித்தைகள் புகட்டிய நல்லாசாங்களை அன்புடன் பெருமதிப்பளித்து வாழுவேண்டும். ஆன்யிக சிந்தனையுடன் வாழுவாதாரத்துக்கான நற்பொருளை மிக நல்ல வழியில் தேட வேண்டும். அறங்கள் பல செய்தும், சிக்கனமாக வரவுக்கேற்ற செலவு செய்தும், வந்தோரை வரவேற்று உபசரித்தும் மகிழ்வேண்டும். இவ்வறவாழ்வில் வாழும் யாவரும் நல்லதோரு குடும்பம் என நற்புகழை அடையலாம்.

இல்லறும் காப்போர், பெற்றோர், மற்றோர், முதியோர், துறவுசம் மேற்கொண்டு இல்லம் விட்டகன்று தனிவழிச் செல்வோர், உண்ணாமல் அலைந்துதிரியும் இறை சிந்தனையாளர் உணவின்றி ஏங்கும் ஏதிலிகள் யாவரையும் காப்பது நல்லறமாகும்.

தமது மறுமையெய்திய முதாதையாரான பிதிர்களுக்கும் தவறாது பிதிர்க்கடன் செய்வதும், ஆலயப்பணிக்காக உதவுவதும், அநாதைச் சிறுவர்களைப் பேணுதல், அநாதைப் பினங்களை அடக்கம் / தகளும் செய்ய உதவுவது, ஏழையாளிக் கல்வி கற்க வசதிகுறைந்த சிறார்களுக்கு உதவுவது யாவும் நல்லறமாகும்.

நற்பணி செயற்வதற்கான இறையருட் செல்வமும், குடும்பச் செலவினத்துக்கான போதிய பொருட்செல்வமும் தமக்கு அறிவுப்பிய கல்விச் செல்வமும், நற்பணியாற்றும் உடல் நலமும், அமைந்த தம்பதியினர் பூரணமான குடும்பத்தினராகக் கணிக்கப்பட மாட்டார்கள். தமது இனவிருத்திக்கான நல்லதொரு பிள்ளைக்கனி அழுது கிடைத்தால் மட்டுமே வாழ்வை நிறைவான குடும்பமாக அமைக்க முடியும்.

மழலைச்செல்வம் என்பது பெற்றோரின் வினைப் பயனுக்கு அமையவே கிடைக்கிறது. முற்காலத்தில் தேவர்கள், முனிவர்கள், அசுரர்கள் போன்ற பலர் பிள்ளைக்கனி அழுது ஒன்று கிடைப்பதற்காக பல யாகங்கள் திருத்தல யாத்திரர்கள், தெய்வவழிபாடுகள் செய்து நற்பலனடைந்தனர்.

பிள்ளைக்கனி அழுதான பார்வதி

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேதியரும், அவர்தும் தர்ம பத்தினியும் ஒரு சுற்புத்திரரை அடைதற்காக கடுந்தவும் இயற்றினர். வேதியரின் முன்வினைப்பயனின் பேராக இப்பிறவியில் மழலைச்செல்வம் கிடையாதென இறைவன் வகுத்திருந்தார். வேதியரின் கடுந்தவத்தின் மீது மனமிரங்கிய பார்வதி தேவி தன் பொருட்டாவது ஒரு மழலையை வழங்குமாறு இறைவனிடம் வேண்டினார். பெண் சொற்கேட்பது பாவமென என்னிய இறைவன் சிசமுற்றார். தேவியையே அந்த வேதியருக்கு மகவாகப் பிறக்குமாறு பணித்தார்.

இறைவனை விட்டுப் பிரிய வருந்திய தேவியைத் தாம் உரிய காலத்தில் ஏற்பதாகத் தெரிவித்தார். தேவி வேதியரின் பிள்ளைக் கனி அழுதாக அவதரித்து அவர்களின் கலி தீாத்தார். பருவகாலம் வந்ததும் இறைவனை வேண்டித் தவமிருந்து இறைவனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். இவை அகத்திய முனிவர் எழுதிய பிள்ளையார் கதையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட சிறுகுறிப்பாரும். இத் தொடரில் சிவசக்தியின் முதலாவது பிள்ளைக்கனி அழுதினையும் அறிவோம்.

வந்நாயகர்ன் அவதூரம்

அண்டமெல்லாம் படைத்து இயல்பு வாழ்க்கை வாழச் செய்வதன் பேரில் தாழும் வாழ்ந்து காட்டிய சிவசக்தியினர் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல் எமக்கு இறையருளை நாடவைத்தது.

முன்னொரு காலத்தில் சிவபூரத்தில் இறைவனும் இறைவியும் உலாவந்தபோது ஏழுகோடி சித்திரங்கள் அடங்கிய சித்திரக்ஷட மண்பத்தை நோக்கினார். இதன் நடுவே ஒரு களிறும் பிடியும் இனபம் அனுபவிக்கும் காட்சியும் தென்பட்டது. இக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற இறைவி இறைவனை நோக்கி நாழும் இவ்வாறு அனுபவிப்போமா என்றார். இறைவனின் சித்தப்படி இறைவன் மத கரியாகவும், இறைவி பிடியாகவும் தோன்றி இனபுற்றனர்.

இதன் பேராக வேழமுகத்துடன் அவதரித்த முதல் பிள்ளைக் கனியமுதுதான் விநாயகர். முதற்பிள்ளை முத்தபிள்ளை நன்கு பேணப்பட்டு முதலிடம் தரப்பட்டார். ஆடம்பரமற்ற தோற்றமும் எல்லோரும் நலமுடன் வாழவேண்டும் என்னும் பெருங்கருணை கொண்டவர். எளிமையான கோலத்தில் ஆறு, குளங்களான நீர் நிலைகளின் அருகே வீற்றிருந்து மக்களை அரவணைப்பவர். வேதப் பொருளை உணர்ந்த பிரணவப்பொருளானவர் அகந்தையுடன் பிறருக்குக் கேடுவிளைவித்த கஜமுகாசுரனைத் தமது வேழமுகத்து மருப்பொன்றை ஓடித்து எறிந்து வதஞ்செய்தவர். அசுரன் மூலிக வழிலில் வரவும் அவனின் பாவத்தை அகற்றித் தமது வாகனமாக அமைத்தவர்.

ஆடம்பரத்தை விரும்பாதவர். அனுகு என்னும் தெய்வீக மூலிகையைத் தமது பிரியமான அர்ச்சனைப் பொருளாக ஏற்று மகிழ்பவர். ஒரு அறுகம்புல்லினால் உள்ளன்போது வழிபடுவெருக்கு வேண்டியன யாவும் தந்து சிறப்புடன் வாழவைப்பவர். இறுமாப்புடன் உள்ளன்பில்லாமல் பாசாங்கு செய்வோரின் அகந்தையை அழித்துத் தலைகுனிய வைத்தவர். அடாத செயல் புரிந்து யாவரையும் வதைத்த திரிபூரனின் முப்புரங்களையும் அழிக்கச் சிவபிரான் சித்தங்கொண்டு தேர்மீது செல்ல ஆயத்தமானார். அச்சமயத்தில் முத்தோனாக சின்னாக்கல்கூரது

விளங்கிய விநாயகரை அலட்சியஞ் செய்து சிந்திக்காது சென்ற அச்சிவன் உறைந்த தேரின் அச்சது பொடிபொடியாக்கிய அதிதீர்.

முழுமுதற் பிள்ளையாகத் தோன்றியதால் யாவரையும் அனுசரித்து அவலங்களை நீக்கி, வெவ்வினைகளைப் போக்கும் கருணை மிக்கவர். இனிய உணவுகளை விரும்பி ஏற்கும் இயல்புடையவர். கருங்கற்சிலையாக இருந்தபோது சிறுவனான நம்பியாண்டார் நம்பி ஒரு நாள் பூசை செய்ய வந்தார். உள்ளன்புடன் கடமை முடித்த சிறுவன் தான் படைத்த திருவழுதினை ஏற்குமாறு வேண்டினான். பாலகனின் கோரிக்கையை ஏற்றுத் திருவழுதினை உண்டு மகிழ்ந்தார்.

கரும்பும், இளநீரும், காரெள்ளும், தேனும், கைத்தலம் நிறைகணி அப்பமொடு அவல்பொரி ஆகிய பல்வேறு உணவுகளையும் விரும்பி ஏற்கும் கரிமுகனின் அடிபேணி நாழும் நலமுடன் வாழ்வோம்.

அன்னை சக்தியன் சேயோன் ரூருகன்

அருட்தெய்வமாக, அழகுத்தெய்வமாக, ஞானத்தெய்வமாக, தமிழ்த்தெய்வமாக விளங்குகின்ற முருகனுக்கு தமிழர் கண்ட வழிபாடு தொன்றுதொட்ட வழிபாடாகும். “சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்” என்ற தொல்காப்பிய அடிதனை வலியுறுத்துகிறது - சிவத்தமிழ்ச்செல்வியின் பொன்மொழிகள்.

அண்டமெல்லாம் வாழும் உயிரினங்களின் அல்லல் நீக்கி அருள் பாலிக்கும் அரன் அமரரிடா தீர் அமரம் புரிந்து அனைவருக்கும் அபயம் அளிப்பவர்.

முன்னாரு காலத்தில் அகர்ர் குலபதியான குரன் இறைவனை இறைஞ்சித் தவமிருந்து பெற்ற வரங்களினால் இறுமாப்படைந்தான். மூவுலகத்தோரையும் கதிகலங்கச் செய்தான். தேவர்கள் அகர குலத்துக்கு அடிமையாகிக் குற்றேவல் செய்து வருந்தினர். முக்கண்ணிடஞ் சென்று தமது அவல நிலையைத் தெரிவித்தனர். தம்மை நாடிய பக்தர்களுக்கு அபயம் அளிக் கொடுவன் முற்பட்டார். பீள்ளைக்கள்அழுது

அசுரனின் கொடுமையை அடக்கவெனச் சினமுற்ற சசன் தமது நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து கோபக் கனலான ஆறுபொறிகளை உகுத்தார். அப்பொறிகள் வாய்தேவனின் உதவியுடன் கங்கையில் சேர்ந்தன. கங்காதேவி அப்பொறிகளைச் சரவணப்பொய்கையில் சேர்த்தாள். இறையருளால் சரவணப்பொய்கையில் ஆறு தாமரை மலர்கள் தோன்றின. வெம்மையான ஆறுபொறிகளும் செழுமையான பொய்கையில் தோன்றிய மலர்கள் மீது உறைந்தன. பொறிகளின் வெம்மையும் செழுமலர்களின் தண்மையும் ஆறு பிள்ளைக்கனி அழுதினைத் தோற்றுவிக்க இறையருள் பாலித்தது.

ஆறு பிள்ளைக்கனியமுதினை அங்கு தோன்றிய ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் ஆவலுடன் அள்ளிக் கையால் பாலுட்டிச் சீராட்டி அரவணைத்தனர். இதேசமயம் அன்னை சக்தியவள் அங்கு தோன்றிய ஆறு ஆண் பிள்ளைகளையும் வாரியணைத்து இன்பம் பருகினர். அன்னையின் அணைப்பினால் ஆறு சேய்களும் ஒருஞவில் ஆறுமுகங்களுடன் சேயோனாக விளாங்கினர். சேயோனான ஆறுமுகப் பெருமான் அவதரித்த தினம் வைகாசி விசாக நன்னாளாகும்.

இச்சிறப்பான வைகாசி விசாகமான சுபதினத்தில் அவதரிக்கும் யாவரும் சிறந்த ஆண்மிக நெறியாளராகவும் சிறப்பான குணாதிசயங்களுக்கு உறைவிடமாகவும், சமய, சமூகப் பணியில் ஆர்வவர்காக இருப்பதை இன்றுவரை நாம் காணலாம்.

ஆறுமுகப்பெருமானுக்கு பல சிறப்புக்களையும் தந்தது விசாக நட்சத்திரம். அதேபோல முருகப்பெருமானுக்கு அதிசிறப்பான நட்சத்திரம் தைப்பூச் நன்னாளுமாகும். இத்தைப்பூச் நன்னாளன்று அன்னை சக்தியவள் குரனை வதஞ்செய்யப் புறப்படும் தன் சேயோனுக்கு தன் வல்லமை பொருந்திய சக்திவேலைக் கையில் கொடுத்து யாவற்றையும் வென்று வா மகனே என வாழ்த்தி விடை தந்த சுபதினமாகும். பூச நட்சத்திரமும் அன்னையவளின் சேயோனுக்கென்றுமைந்த சுபநன்னாளாகும்.

தைப்பூசு நன்னாளில் முருகன் வள்ளியை மணம்புரிந்தார். இந்தைப்பூசு நன்னாளில் முருகனின் பல சிறப்புக்களும் அமைந்ததால் முருகன் ஆலயங்களில் அபிஷேகங்கள், சிறப்பான பூசைகள், பெருவிழாக்கள், வழிபாடுகள் யாவும் பக்திபூர்வமாகக் கொண்டாடப் படுகின்றன. மேலும் பக்தர்களின் ஆடல் பாடல்களும், பல்லினக் காவடியாட்டங்களும் புடைகுழ எம்பெருமான் சேயோன் குஞ்சரி வள்ளியுடன் திருமஞ்சத்தில் அலங்காரப் பவனி வந்து மக்களை எல்லாம் பக்தியால் மெய்யுருக வைக்கிறார்.

முருகன் அழகே உருவானதால் முருகு முருகன் என அமைந்தது. கடம்பவனத்தில் கடம்ப மாலையனிந்து கடம்பன் எனவும், கருணையுடன் காட்சி தந்து கந்தன் எனவும் பெயர் பெற்றார். சரவணப்பொய்கையில் தோன்றியதால் சரவணபவன் எனவும், கார்த்திகைப் பெண்களால் அரவணைக்கப்பட்டதால் கார்த்திகேயன் எனவும் அழைக்கப்படுகிறார். பாலகணாக இருந்த காலத்தில் ஞானப் பழமாக இருந்தும் மாம்பழம் வேண்டுமென்றார். கிடைக்காத கனிக்காகப் (பழம்நீ) பழனிதமலையில் உறைந்து அருள்தந்தார்.

அன்னையின் சக்திவேல் பெற்றதால் சக்திவேலன், குரனை வதஞ்செய்ததால் குரசம்காரன், மயிலை வாகனமாகக் கொண்டதால் மயில்வாகனன், மயூரன் எனவும், கொடியில் சேவலை அமைந்ததால் சேவற்கொடியோன் எனவும், சிவனுக்கே உபதேசித்துச் சிவகுருநாதன், சற்குரு எனவும் எண்ணற்ற அழகிய திருப்பெயரினால் எம் மக்களால் போற்றி வணங்கப்படும் தமிழ்க்கடவுளாக அமைந்துள்ளார். ஒதாமல் உணர்ந்த ஞானபண்டிதன் முத்தமிழையும் சுவைத்தவர். ஓளவையிடம் நாவற்கனி தந்து இயற்றுமிழ் கேட்டு இன்புற்றவர்.

நீயவழியிற் சென்ற அருணகிரிநாதருக்கு திருவடி தீட்சையும் மௌன உபதேசமும் தந்து தம்மைப் புகழ்ந்து பாட முதல் அடி எடுத்துக்கொடுத்து ஆரம்பித்தவர். தமது சிறப்பான ஆலயங்களுக்குச் சென்று திருப்புகழைப் பாட வைத்தவர். அருணகிரிநாதர் முருகனிடம் பெற்ற ஞான அறிவினால் கண்ணலொடு முக்களிச் சாற்றின் அதிமதுரச் சுவையுடன் சங்கீத ஞானமும் ஊறிய திருப்புகழ் கேட்டு மகிழ்ந்தார். பள்ளளக்கனிஅமுது

இவ்வரிய தெவிட்டாத தெள்ளமுதான ஞானக்களஞ்சியத்தைத் தமிழர்களாகிய நாமும் சுவைக்க அருளினார்.

முருகப்பெருமான் தமது கதையைக் கந்தபூராணம் என்னும் நாலுருவில் எழுதுமாறு கச்சியப்பசிவாச்சாரியரைப் பணித்து முதல் அடியையும் எடுத்துக்கொடுத்தார். அவர் எழுதிய பாடல்களைத் திருத்தம் செய்தும் நால் அரங்கேற்றத்தின்போது நேரில் வந்து விளக்கம் தந்தும் வியக்கவைத்தார். கந்தபூராணம் எம்மை ஆண்மிக நெறியில் வாழவழிகாட்டுகிறது.

சங்ககாலத்தில் தலைசிறந்த புலவரான நக்கீர் தமது புலமையினால் சிவபிரானுடன் நேரில் வாதிட்டார். சினமுற்ற சுசன் நக்கீருக்குக் கொடிய தண்டனையிட்டார். இதனால் நக்கீர் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றபோது கொடிய பூதத்தினால் கொல்லப்பட இருந்தார். நக்கீர் தமது மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றும்படி முருகனை வேண்டிப் பாடினார். அவ்வாறு பாடியவை “திருமுருகாற்றுப்படை” என்னும் நாலாக அமைந்தது. மகிழ்ந்த முருகன் புலவருக்கு அருள்புரிந்தார். கொடிய பூதம் முருகனால் அழிக்கப்பட்டான்.

குராதி அசுரர்களை அன்னை வழங்கிய ஞானசக்திவேலினால் பிழந்தார். பிழந்த கூறுகள் சேவலும் மயிலுமாக உருவெடுத்தபோது ஞான அருள் தந்து பாவும் நீக்கி சேவலைக் கொடியாகவும் மயிலை வாகனமாகவும் ஏற்றறுளினார்.

சேயோனான முருகன் பிள்ளைக்கனி அமுதமாகி அழுகு, வீரம், குறும்பு, முத்தமிழழும் சுவைக்கும் ஆவல் பக்தர்கள் மீது கருணை என யாவும் மிகுந்து காணப்பட்டார். ஆடை, அணி, அலங்காரம் பூண்டு உல்லாசப்பவனி வருவதற்காகத் தமது மீளா அடிமையான பக்தர் இனுவில் பெரிய சந்தியாசியார் மூலம் இனுவில் பெருமஞ்சம் அமைப்பித்தார். உலக மக்கள் விருப்பு வெறுப்பு அற்ற நிலையில் வாழ்வதற்காகத் தமது இளமைக் காலத்தில் ஆண்டிக்கோலம் பூண்டார்.

சைவசமய மெய்யடியார்கள் “தெய்வமும் உண்டுகொல்” என்பதனை உணருவதன் பேரில் தொண்டமானாறு செல்வச்சந்தியில் அடியார்களில் ஒருவராக அவ்வப்போது வந்து நடமாடுவார். உரிய நேரத்தில் யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் பல அற்புதங்களை இன்று செய்து வருகிறார்.

இக்கொடிய கலியுகத்தில் நீடிய கலி தீக்கவல்ல கலியுக வரதனாம் சேயோன், ஞானபண்டிதன், கருணையுடைய கந்தன் புகழ் பாடி மகிழ்வோம். இதனால் முருகன் பல வகையாலும் எமக்குத் துணை புரிவான். நாமும் எமது வினைதீர் முருகா என்னும் நாமங்கள் கூறி இன்புறுவோமாக.

பெறற்கரிய மாணிடப்பிறவியில் பிள்ளைக்கனி அழுதாகப் பிறந்து தமது முற்றவப்பயனும், பெற்றோரின் வேண்டுதலும் உலக மக்களை இப்படித்தான் வாழுவேண்டும் என வாழ்ந்து காட்டிய அருளாளர்களின் வாழ்க்கை நெறியையும் அவர்களின் சாதனை களையும் நோக்குவோம்.

உரம் அவதாரம்

முன்னொரு காலத்தில் அயோத்தி மன்னன் தசரதன் தமக்கென பிள்ளைக்கனி அழுது ஒன்றைப் பெறவேண்டி மனைவியர் மூவரை மணந்தும் பயன் கிட்டவில்லை. குலகுருவின் ஆலோசனைப்படி புத்திரகாமேஸ்டி யாகம் செய்தான். யாகத்தில் தோன்றிய தூவதை மூலம் பெற்ற அழுதினை மனைவியர் பெற்று புதல்வர்கள் நால்வரை இம்மண்ணுக்கு அறிமுகம் செய்தனர். அவர்களுள் முதல்வனான இராமன் (மகாவிஷ்ணுவின் மாணிட அவதாரம்) ஒரு ஆண்மகன் எவ்வாறு வாழுவேண்டுமென்ற இல்லற தர்மத்துக்கமைய வாழ்ந்து காட்டியவர்.

குலகுருவிடம் குருகுலம் சென்று நற்கல்வி, வித்தைகள் பலவும் கற்றவர். வில்லான்மையால் சீதாதேவியுடன் தோன்றிய சிவதணுவை உடைத்து அவனை மணந்தவர். தந்தை கூறியதாகச் சிற்றுள்ளை சொற்படி பதினான்கு வருடம் வனவாசம் சென்றவர். பிள்ளைக்கனிஅழுது —————— 15

வனவாசத்தின்போது இராவணன் மாயையால் சீதாதேவியைக் கவர்ந்து சென்றான்.

சீதாயைத் தேடி வானரசேனையுடன் இலங்கை சென்று இராணுனை வதைத்துச் சீதாயை மீட்டு வந்தவர். இவ்வனவாசத்தின் போது தமக்கு உதவிய பட்கோட்டியான குகன், வானரசேனைத் தலைவன் சுக்கிரிவன், இராவணனின் தம்பி விபீடனன் ஆகியோரை அவர்களின் அஞ்பு, பண்பு, பணிநலம் கருதி இனபேதமின்றி உயர்வு தாழ்வின்றித் தமது உயர்ந்த கொள்கையால் அவர்களைத் தமது தம்பிகளாக ஏற்றவர். அரும்பணியை விசுவாசத்துடன் செய்த அனுமனைத் தமது தூய பணியாளராக, பக்தனாக அணைத்தவர்.

மறுநாள் முடிகுட்டுவிழா எனத் தந்தை தெரிவித்தபோது அதையிட்டு இன்புறாதவர். பெற்றோரின் சொந்படி வனவாசம் செல்லப் பணித்தபோது துன்புறாதவர். விருப்பு வெறுப்பு அற்றவராக வாழ்ந்து காட்டனார். சகோதரர்களில் முத்தோனாக வாழ்ந்து யாவரையும் கடமையுணர்வைப் புரிய வைத்தவர்.

வில்லுடைத்தும் அசுரவதை செய்தும் ஹ்ராகவும், அன்னையர், உற்றார், உறவிருஞருக்கு அவரவர் நிலைக்கேற்ப நல்லுபதேசம் செய்து மன அமைதி பெறவைத்தவர். குறிப்பிட்ட நியதிப்பாடி வனவாசம் முடிந்ததும் அயோத்தியை அடைந்தவர். விருப்பு வெறுப்புகளற்ற போதும் கடமையைக் கண்ணியமாகச் செய்தவர். ஏகபத்தினி விரதனாக அனைவரது உள்ளத்தில் உத்தமன் என்னும் உயரிய பண்பில் வாழ்ந்தவர்.

அரச தர்மம், இல்லற தர்மம் யாவற்றையும் சிறப்பாகப் பேணியதால் யாவராலும் தெய்வமாக இன்றுவரை போற்றப்படுகிறார். இவரின் வாழ்க்கைநெறி ஒப்பற்ற “இராமாயணம்” என்னும் மகா காவியமாக அன்று பலரால் பாராட்டப்பட்டன. இன்று பலமாழிகளில் மொழி பேயர்க்கப்பட்டு மனித வாழ்வினை மேம்படுத்தும் ஒப்பற்ற பதிவேடாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஏழு வயதில் கனகமழை பெய்வத்திற்கு ஆத்சங்கரர்

தென்னிந்திய கேரள மாநிலத்தில் காலடி என்னும் சிற்றுரூபின் கண் 2100 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த சிவகுரு தம்பதியினர் மழலைச் செல்வமின்றி வாடினர்.

தமது குலதெய்வமான சிவபிரானிடம் தமக்கொரு பிள்ளைக் கனியமுதினைத் தந்துதவுமாறு நோன்புகள் நோற்றும், அறங்கள் பல செய்தும் வேண்டினர். இறைவன் தமது பக்தனின் கனவில் தோன்றித் தூய பக்தியும் வேதமுறைகளும் பிரகாசிக்கத் தாமே மழலையாக அவதரித்து பதினாறு வருடங்கள் மட்டும் வாழ்வாகவும் தெரிவித்தார். உரிய காலத்தில் ஒரு அழகிய பிள்ளைக்கனியமுதாக அவதரித்தவர் சங்கரர். இறைவனான சங்கரன் சிறுவயதிலேயே பல அற்புதங்களைக் காண்பித்தார். இவரது நாலாம் வயதில் தந்தை சிவகதியடைந்தார். தாயார் அரவணைத்து ஜந்தாம் வயதில் குருகுலத்தில் இணைந்தார். சங்கரர் பல்லாண்டு காலம் படிக்க வேண்டிய வேதாகம நெறிமுறைகளை இரண்டு வருடகாலத்தில் இலகுவாக நிறைவுசெய்தார். அக்காலத்தில் குருகுல வாழ்வை மேற்கொள்வோர் இல்லங்களில் சென்று பிச்சை எடுப்பது நியதி முதன்முதல் பிச்சாபாத்திரத்துடன் ஒரு ஏழை முதாட்டியின் வீட்டு வாசலில் நின்று தமது பிஞ்சக்குரலில் “அம்மா பிச்சை” எனக் கூவி அழைத்தார். தாயாரின் அனுமதியுடன் சிறுவயதிலேயே துறவு பூண்டவர். அதிகாலையில் துறவுக்கோலத்தில் பிஞ்ச வயதில் பிச்சை கேட்டபோது முதாட்டி துணுக்குற்றாள்.

அவனும் ஏழை விதவை நிரம்பிய அறங்சிந்தனை இருந்தும் பிஞ்சப்பாலகனான துறவுக்கு ஏதும் கொடுக்க வேண்டும். தனது ஏழ்மை நிலையை இறைவனிடம் தெரிவித்த வண்ணம் வீட்டினுள் சென்றாள். ஒரு காய்ந்த நெல்லிக்கனி தென்பட்டது. இறைவனுக்கு நன்றி கூறிய வண்ணம் தனது உள்ளாம் நெகிழி, உடல் பூரிக்கச் சங்கரனின் பாத்திரத்தில் அந்த நெல்லிக்கனியை வைத்து வணங்கி நின்றாள்.

சங்கரன் சிறுவனாக இருந்தாலும் ஞானநோக்கில் அப் பெண்ணின் வறுமை நிலையை உணர்ந்தார். இந்தப் பெண்ணுக்கு பிள்ளைக்கனிமூது

வறுமையை நீக்குமாறு மகாலட்சுமியை வேண்டித் துதிபாடினர். தமது வாழ்வில் முதன்முதல் தனக்காகவே பாடிய சிறுவனின் அற்புதமான “கனகதாரா” என்னும் தோத்திரத்தைக் கேட்டதும் மகிழ்வடைந்தார். மகாலட்சுமி ஏழை முதாட்டியின் வீட்டிகுள் கனக மழை நெல்லிக்கனி வடிவில் பொழிந்தார். யாவரும் வியந்தனர்.

சங்கரர் தமது கல்விச் சிறப்பினால் வேதவியாசரால் கவரப் பட்டவர். சிவப்பணியான வேதநெறியைப் போதிக்கும் காலத்தின் தேவைக்காகச் சங்கரரை முப்பத்திரண்டு வயது வரை வாழ்ந்து பணியைத் தொடருமாறு குறிப்பிட்டார். சங்கரரின் பணி தொடர்ந்தது. இந்தியாவில் பல பாகங்களுக்கும் சென்று பல ஆலயங்களிலும் குறிப்பாக, சக்திபீடங்களில் யந்திரங்களை அமைத்து வழிபடும் நெறிகளையும் போதித்தார். இந்தியாவின் நாற்றிசையிலும் நான்கு சக்திபீடங்களை அமைத்தார். ஒவ்வொரு பீடத்துக்கும் தமது சிறந்த சீடர்களைப் பொறுப்பாக நியமித்து நன்கு இயங்க வைத்தார். தமிழகத்தில் காஞ்சிகாமகோடி பீடத்தை அமைத்து அதன் முதல் குருமுதல்வராக தாமே இருந்து இயங்க வைத்தார். அவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதால் சங்கராச்சாரியார் மடம் என இன்றுவரை வெகுசிறந்த ஆஸ்மிகப் பணியை ஆற்றி வருகிறது. ஆதிகாலத்தில் துறவுடைன்டு சிவநெறியின் தத்துவங்களையும் போதித்ததால் ஆதிசங்கரர் என அழைக்கப்பட்டார்.

சிவநெறியைத் துலக்கீய மூன்று வயதுப் யாலகன்

சீகாழி என்னும் புண்ணிய பூமியில் வேதியர் குலத்துதித்த சிவநெறி ஆர்வலரான சிவபாதவிருதயர் தம்பதியினர் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களுக்கு ஏனைய சகல செல்வங்கள் இருந்தும் மழலைச் செல்வமில்லையென்ற கவலையால் வாடினர்.

அக்காலத்தில் சிவநெறி நலிந்தும், சமணம், பெளத்தம் ஆகிய மதங்கள் சிறப்புற்றும் காணப்பட்டன. தமது இரு துண்பங்களையும் நீக்குமாறு நோன்புகள் பல நோற்றுனர். உரிய பலன் கிட்டவில்லை. இறைவனை வேண்டிப் பலவாறு பணிந்து நலிந்து பள்ளைக்கள்கூடியது

போகும் சைவநெறி விளங்கப் பணியாற்றும் ஒரு சந்புத்திரனைத் தருமாறு வழிபட்டனர்.

வேதியரின் மீது கருணைகொண்ட இறைவன் அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளைக்கனி அமுதினைத் தோன்றுச் செய்தார். இறைவன் அருஞும் பெற்றோரின் தவப்பயனும் கைகூடியது. மிகுந்த அழகும் இடையோத சிவபக்தியுமடைய பாலகன் சுறுசுறுப்புடன் காணப்பட்டான். பாலகனின் மூன்று வயது வந்ததும் இறையருள் கவர்ந்தது போல ஒரு நாள் தந்தையுடன் கோயிலுக்குச் சென்றான்.

தந்தையார் நீராடினார். நீரிலையின் கரையிலிருந்த சிறுவன் தந்தையைக் காணாது எதிரிலிருந்த கோபுரத்தை நோக்கி “அம்மே அப்பா” என அழைத்து அழுதான். இறைவனும் இறைவியும் சிறுவன் மூன் தோன்றினார். இறைவி தமது ஞானசக்தியைத் திருமூலைப் பாலாகச் சிறுவனுக்கு ஊட்டினார். வேதியர் மகனை அணுகவும் இறைவன் இறைவியர் மறைந்தருளினார். சிறுவனின் கடைவாயில் வடிந்த பாலைக் கண்டதும் உனக்குப் பாலுட்டியது யாரெனக் கடிந்தார். ஞானம் பெற்ற சிறுவன் கோபுரத்தைக் காட்டி “தோடுடைய செவியன்” என்னும் தேவாரத்தைப் பாடினார்.

இது கண்டதும் வேதியர் உட்பட யாவரும் வியந்தனர். இச்சிறுவன் சிவஞானத்துடன் சம்பந்தப்பட்டதால் ஞானசம்பந்தன் என அழைக்கப் பட்டார். தமது அற்புதமான ஞானக்குழந்தையை வேதியர் தோள் மீதிருத்திக் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டார். பாலகன் அன்று முதல் பல சிவாலயங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கிப் பல பாடல்களையும் பாடினார். இறையருள் தொடர்பில் எல்லாச் சிவாலயங்களுக்கும் சென்று பாடிய பாடல்களில் 3045 பாடல்கள் மட்டும் கிடைத்தன. ஏனைய பாடல்கள் சிதைந்தன.

தமது மூன்று வயது முதல் பதினாறு வயது வரை பல பாடல்கள் பாடியே அற்புதங்கள் பல செய்து சிவநெறியை வளர்த்தார். சைவம் வளர்ந்தது. மறுசமயங்கள் அருகின. தேவாரம் பாடிய முதலிகளுள் இவரே வயதில் குறைந்தவரும் அருளில் அற்புதங்களில் சிறந்தவருமாவார்.

காலத்தை வென்று சீர்க்கீசியானவர்

திருக்கடையூர் என்னும் புண்ணிய பதியில் குடிகொண்டுள்ள இறைவன் பல அற்புதங்களுக்கு மையமாக இருந்தவர். இச்சுழலில் முன்னொரு காலத்தில் யிருகண்டு முனிவர் தம் தர்மபத்தினிடுத் திரும் காத்து இல்லறத்தில் இணைந்திருந்தனர். இவர்கள் தமது எதிர்கால நன்மை கருதி தமக்கொரு சுற்புத்திரனைத் தருமாறு அறங்கள் பல செய்தும், நோன்றுகள் நோற்றும் தவசீலராக இறைவனை வேண்டினர்.

முனிவரின் பத்தியையும் மெச்சிய இறைவர் சிவநெறியில் அதிக பற்றும் பதினாறு வயது ஆயுஞும் கொண்ட ஒரு மைந்தனைத் தருவதாக வாக்குறைத்தார். உரிய காலத்தில் ஒரு அழகிய பிள்ளைக் கனியமுது அவதரித்தது. இவருக்கு மார்க்கண்டேயரெனப் பெயரிட்டு நன்கு பராமரித்து வந்தனர். பாலகனும் இறையருட்சக்தி மேலிட இறைபக்தியில் தன்னை அங்பணித்தார். தமது ஆயுட்காலம் பதினாறு ஆண்டுகள் மட்டுமென அறிந்ததால் இறைநாட்டம் மேலிட, இறைவனை இடையறாது வழிபட்டு வந்தார். பதினைந்து வயது வந்ததும் நூற்றெட்டு சிவாலய தரிசனம் செய்ய முற்பட்டார்.

நூற்றியேழு தலங்களில் தரிசனம் செய்தபின் இறுதிநாளும் ஒரு தலத்தின் தரிசனமும் காண இருக்கையில் தமது பெற்றோரை அணுகினார். அவர்கள் தமது மகனின் ஆயுளை எண்ணி வருந்தினர். பெற்றோரை வணங்கி அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளையும் செய்தார். பெற்றோரை நோக்கி என்னைப் படைத்த இறைவனே காப்பாற்றுவார்; கவலையை விடுங்கள் இறைவனை வழிபட்டு என் கடமையைச் செய்கிறேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அன்றைய தினம் தமது ஆயுட்காலம் முடிவதை அறிந்ததும் திருக்கடையூர் அமிர்தகடேஸ்வரப் பெருமானை வலம் வந்து சிவலிங்கத் திருமேனியைக் கட்டித்தழுவினார். உரிய நேரம் வரவும் எதோமன் மார்க்கண்டேயரின் உயிரைக் கவரப் பாசக்கயிற்றை வீசினான். பாசக்கயிறானது மார்க்கண்டேயருடன் சிவலிங்கத் தீர்மைக்கப்படுவது —————— 20

திருமேனியையும் சேர்த்து மாட்டிக்கொண்டது. பாசக்கயிறு பட்டதும் விங்கத்திருமேனியைப் பிளந்துகொண்டு எம்பெருமான் கோபாவேசத்துடன் தோன்றிக் காலால் உதைத்தார். என்ன விழுந்து மாண்டான். தேவர் களின் வேண்டுதலின் பேரில் எமனை உயிர்பெறச் செய்தார். தமது பக்தர்கள் மீது கருணைகாட்டி உதவவேண்டுமெனக் கூறி அனுப்பினார்.

மார்க்கண்டேயரை நோக்கி என்னிடம் சுரண்டைந்ததால் என்றும் பதினாறு வயதுடன் சிரஞ்சீவியாக சிவநெறி பேணி நல்லறங்கள் செய்து வாழ்வாயாக என வாழ்ந்தினார். மார்க்கண்டேயர் எத்தனையோ யுகங்கள் கடந்தும் என்றும் பதினாறு வயதுடன் சிவ நெறி பேணும் அருளாளராக வாழ்கிறார்.

முதன்முதல் கண்தானம் செய்த திண்ணென்றீர்

திருக்காளத்தி மலை குழந்த மலைப்பிரதேசமான பொத்தம்பி என்னும் நாட்டின் உடுப்பூர் என்னும் கிராமம் உலகிலேயே சிறந்த பக்தனை உருவாக்கிய புனிதபூமியாகும். இங்குள்ள வேடுவ மக்களின் தலைவன் நாகன் என்பவன் வீரம், தீரம், செல்வம் மற்றும் பல சிறப்புக்களுடனும் இல்லறந்தில் நல்லறம் காத்தான்.

பிள்ளைச்செல்வம் இல்லாத குறையை நீக்குமாறு அவ்வூர் முருகனுக்கு நல்லின மயில்களையும், சேவல்களையும் காணிக்கை யாக்கி முருகனை வேண்டினான். முருகனின் அருளால் ஒரு பிள்ளைக் கனியமுது கிடைத்தது. அக்காலம் குழந்தைகளின் பெயர்குட்டல் சிறந்த கரரணங்களுக்கேயாகும். இப்பாலகனை நாகன் அள்ளிக் கையால் எடுத்தபோது மிகக்கனவறுதியாகவும், திண்மையாகவும் இருந்ததால் இவனுக்கு “திண்ணன்” எனப் பெயர் குட்பப்பட்டது.

திண்ணன் பெற்றோரின் மனநிறைவாக வளர்ந்து பதினாறு வயதை அடைந்தான். வேடுவர் தமது குலமரபுப்படி யாவரையும் அழைத்து தமது புதல்வருக்கு வில்லேந்தும் விழா எடுப்பார். ஒரு வார்காலம் விழா இனிது நடைபெறும். மிகச் சிறந்த ஒரு வில் வைபவத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படும். தொடர்ந்து திண்ணன் இவ்வில் கண்ணிவேட்டைக்கு (ஆரம்ப) பூறப்படுகிறான்.

திண்ணனுடன் சிறந்த வில்விற்பனர்கள், வேட்டையில் திறமையுடையோர், பேராலியெழுப்பும் கலைஞர்கள், உதவியாட்கள் எனப் பலர் உடன் செல்வார். திண்ணன் பல மிருகங்களைக் கொன்று குவித்துச் சென்றான். இவனெதிரில் ஒரு பெரிய பன்றி தென்பட்டது. அப் பன்றியைத் தூர்த்தியபோது இரு திறமைசாலிகள் மட்டும் திண்ணனைத் தொடர்ந்தனர். ஏனையோர் வழிதவறினர். காளத்தி மலையின் அண்மையில் பன்றி அசைவற்றறு நின்றதும் திண்ணனால் கொல்லப்பட்டது.

வேடுவர்களுக்கு பசியும் தாகமும் ஏற்பட ஒருவர் அப்பன்றியை நெருப்பினால் வாட்டிப் பதஞ்செய்ய திண்ணன் பருக நீர் தேடிச் செல்லும் பாதையில் குடுமித்தேவர் என வேடரால் வணங்கப்படும் காளத்திநாதரைக் கண்டு தன்னை மறந்தான். சிவலிங்கத் திரு மேனியை ஆவலுடன் சென்று ஆரத்தமுவி முத்தமிட்டு அணைத்த படி இன்புற்றான். சிறிது நேரஞ்செல்ல இறைவனுக்குப் பசிக்குமென உணர்ந்தான். உற்று நோக்கினான். அர்ச்சகரால் பூசிக்கப்பட்ட பூக்களைக் கண்டான். இவருக்குத் தானும் பூசையும், பசிக்கு உணவும் தர என்னிச் சென்றான்.

வேட்டையாடிய மாமிசத்தை நெருப்பில் வாட்டித் தின்று ருசி பார்த்து நல்லவற்றை ஒரு இலையில் எடுத்துக் கொண்டான். பூசைக்கான மலர்களையும் இலைகளையும் எடுத்துத் தனது குடுமி மீது சொருகினார். ஆற்றுநீரை வாயில் மொண்டுகொண்டு இறைவனை நாடினான். அர்ச்சகரால் வைக்கப்பட்டிருந்த வாடிய மலர்களைத் தமது செருப்புக்காலால் விலக்கினான். வாயிலிருந்த நீரால் அபிசேகம் செய்தான். பூக்கள், இலைகளால் அலங்கரித்தான். தனது வாயால் பதம் பார்த்த இறைச்சியை இறைவனுக்குப் படைத்தான். பக்தி மேலிட பூசை நிறைவேறியது. அன்று முழுவதும் கையில் வில்லேந்திய வண்ணம் காவல்புரிந்தான்.

இவ்வாறு ஐந்து நாட்கள் வேடனின் பக்தி பூசையும், பூசகரின் ஆசார பூசையும் நடைபெற்றது. காளத்தியப்பர் திண்ணனின் பக்தியை சீர்க்கார்த்தை

யாவரும் அறியத் தமது திருவிளையாடலைக் காண்பித்தார். ஆழாம் நாள் தின்னன் பூசைக்கான பொருட்களுடன் வரும்போது இறைவனின் திருமேனியிலிருந்த ஒரு கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடிந்தது. இதனால் தன்னை மறந்து மயங்கிலீழ்ந்து அழுது புரண்டு எழுந்து சிகிச்சைகள் செய்தான். இறுதியாகத் தனது ஒரு கண்ணை இறைவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்ய முற்பட்டான். கூரிய அம்பினால் தனது ஒரு கண்ணைத் தோண்டி இரத்தம் வடியும் இறைவனின் கண்மீது அப்பினார்; வெற்றிகொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் மறுகண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடிந்தது. பதைபதைத்துத் தமது அடுத்த கண்ணையும் அர்ப்பணிக்கச் சித்தமானார். தனது இருகண்ணும் இல்லாதபோது இறைவனின் பழுதான கண்ணின் மீது அடையாளம் காணத் தமது செருப்புக் காலால் ஊன்றியபடி மறுகண்ணைத் தோண்ட முற்பட்டார். இறைவன் “நில்லு கண்ணப்ப” என்று கூறியபடி தடுத்தாட் கொண்டார். தன் இரு கண்களையும் இறைவனுக்கு காணிக்கையாக்க, அப்ப முன் வந்தமையினால் இறைவேனே கண்ணப்ப என்றார்.

தேவர்களும் முனிவர்களும் நீடிய காலம் தவமிருந்தும் கிடைக்காத பேற்றினை ஆறுநாட்களில் தன்னை மறந்து இறைவன் மீது காட்டிய பக்தியால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டார்.

தூயபக்தியுடன் உள்ளக்கமலத்திலிருந்த இறைவனுக்குத் தமது இரு கண்களையும் அள்பணிக்க முன்வந்ததால் இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டார். மெய்யடியாராக திருக்காளத்தியில் இன்றும் கண்ணப்பர் காட்சிதருகிறார்.

ஐந்து வயதில் அருப்பா பாற்ய இராமங்க வள்ளனர்.

சிதம்பரத் திருப்பதியிருகேயுள்ள மருதூரில் 05.10.1823 அன்று பெற்றோரின் ஜந்தாவது பிள்ளைக்கனியமுதாகத் தோன்றியவர் இராமலிங்கம். பிறந்த ஜந்தாம் மாதம் பெற்றோரால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது சிதம்பர இரகசியம் என்றும் அற்புத்த தரிசனம் கண்டு இன்புற்றார்.

ஜந்து வயதில் ஏட்டுக்கல்விக்காகப் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். அங்கு ஆசிரியர் தமது கற்பித்தலின்போது “ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்கவேண்டாம்” என்றார். அப்போது இராமலிங்கம் எழுந்து ஏன் ஜயா எதிர்மறையாகச் சொல்லித் தருகிறீர்கள் என்றார். சினம் அடைந்த ஆசிரியர் இராமலிங்கத்தை நோக்கி வேண்டுமானால் நேரமறையாகச் சொல்லு பார்க்கலாம் என்றார்.

உடனே இராமலிங்கம் “ஒருமையடன் நினது திருவடியை நினைக்கின்ற உத்தமர்தம் உறவுவேண்டும்” என்று தொடங்கிய முதலாவது அருட்பாவைப் பாடனார். அவர் தமது ஜந்து வயதில் ஓதாமல் தாமாகவே உணர்ந்து பிஞ்சக்குரவில் இனிமையாகப் பாடனார்.

இவ்வாறு பாடியதால் இவரது பள்ளிப்படிப்பு நிறுத்தப்பட்டது. மேல்மாடி அறையில் தனித்துவிடப்பட்டார். அவரது அறையில் பாடப் புத்தகங்கள் ஏதுமில்லை. ஒருநிலைக் கண்ணாடி முன் அமாந்து இருப்பார். தண்ணீரில் அகல்விளக்கேற்றிப் பிரகாசிக்க வைத்தார். இடையிடையே தோன்றும் முருகப்பெருமானிடம் போதனைளைப் பெற்றுப் பல அருட்பாக்களைப் பாடனார்.

வாடிய பயிரைக் கண்டு விவசாயியும் வாவோனே என உணர்ந்தார். ஏழைகளுக்கு உணவை வாரி வழங்கினார். வள்ளலார் எனப் பெயரெடுத்தார். தமது அருட்பாக்களுடன் திருவாசகத்தையும் நன்கு கவைத்தார். நன்கு பொருளுணர்ந்து இனிமையாகப் பாடி இன்புற்றார். திருவாசகத்தின் பெருமையைப் பின்வருமாறு பாடனார்.

“வரன் கலந்த மாணிக்கவாசக நின்வாசகத்தை
நான்கலந்து பாருங்கால் நற்கருப்பஞ் சூற்றினிலை
கேள்கலந்து பால்கலந்து செழுங்களித் தீர்ச்சவைகலந்து
இங்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே”

திருக்கார்த்திகைத் தீபதரிசனத்தன்று வடலூரில் தமது ஆச்சிரிமத்தில் இறைவனை வேண்டி யோகநிலையிலிருந்து நீரினால் பள்ளைக்கள்ளுறது

எரியும் அணையாத சோதியான விளக்கை ஏற்றிவைத்தார். அவ் விளக்கு இன்றும் எரிந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

பெண்ணீர் பெருமை

பாரெல்லாம் போற்றிப் புகழ்ந்திடும் சித்தர்கள், முனிவர்கள், அருளாளர்கள், கல்விமான்கள், கலைஞர்கள், நாடுபோற்றும் உத்தமர்கள் யாவரையும் பின்னாக்கனியமுதாகப் பெற்றெடுத்து இவ்வுலகில் பிரகாசிக்க வைத்தவள் ஒரு பெண் தான்.

பெற்றோரின் அரவணைப்புடனும் குருவின் கல்வி வித்தை களுடனும் தமது முன்வினைப் பயனுக்கேற்ப நல்லதொரு பண்பான கணவனை அடைவாள் ஒப்பற்ற தவசிலியாகிறாள். இல்லறும் புகுந்து நல்லறும் பேணும் அழகுள்ள அறிவுடைய பெண்ணானவள் தமது அறப்பணியால் தாம் பிறந்த குடும்ப உறவுகளையும், புகுந்த குடும்ப உறவுகளையும், பிறந்த மண்ணையும் பெருமையடையச் செய்கிறாள். சிறந்த கல்வியாளர் தூய பணியாளரைப் பின்பற்றி தம்பணி சிறக்க உறுதிசெய்வாள்.

கற்பில் சிறந்த நாடு போற்றிய உத்தமிகளின் வாழ்வை அடியொற்றிக் குடும்பத்தின் அணிகலனாகின்றாள். கற்புடைய பல பெண்கள் இதுவரை வாழ்ந்து காட்டிய பாதையை நாடித் தாழும் அவர்களின் சிறப்பை எமது நாட்டில் நிலை நிறுத்த வேண்டும். ஒரு ஆண் அக்கிக்கு ஒப்பானவள். அக்கினி தமது வலுவால் பிரகாசிப்பதுடன் மேல்நோக்கியே சென்று வானத்தைத் தொடும் உயர்வான புகழைத்தேடுவான்.

ஆணால் ஒரு பெண் தண்மை வாய்ந்தவள் தண்ணீர் பள்ளத்தை நாடியே பாய்ந்தோடும். இதனால் அவள் பொறுமை, பணிவு, அடக்கம் போன்ற இயல்பான குணங்களின் ஊற்றாக அமைந்துள்ளாள். ஒரு பெண்ணுக்கு அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நான்கிணையும் இறைவன் இயல்பான நாற்குணங்களாகவே படைத்துள்ளார். இக் குணங்களின் சிறப்பினால் பெண்ணானவள் யாவராலும் மதிக்கப் படுகிறாள்.

மேலும் நாற்குணங்களிலும் மேலான கற்பு என்னும் உயர்வான நல்லொழுக்கத்தையும் பெற்று தம்மினத்துக்கே பெருமை சேர்த்துள்ளனர். கற்பின் சிறப்பையும் அவசியத்தையும் பலாபலன் களையும் அன்று வாழ்ந்த ஒளவை முதாட்டி முதல் பெண்களின் சிறப்பை மெச்சி அண்மைக்காலம் வரை சிவநெறியும் செந்தமிழும் வாழ தம்மையே அர்ப்பணித்து மாதரின் மாண்பை பார்போற்ற வைத்த நடமாடும் தெய்வமான கலாநிதி செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி வரை எண்ணற்ற மாதரசிகள் எம்மண்ணில் விட்டுச் சென்ற அறிவுரைகள் எம்மை வாழ்வாங்கு வாழ வகைசெய்கின்றன.

பூராண காலங்களில் வாழ்ந்த பல பெண்கள் ஆன்மிக நாட்டத்தினால் உயர்வடைந்தனர். நல்ல கணவனை அடைந்தபின் எவ்வாறு தெய்வத்தைத் தொழுது மேம்பட்டனரோ, அதனிலும் மேலாகத் தமது கணவரை உயிரிலும் மேலாக அனுசரித்து அவர்களின் உயிராபத்துக்களிலிருந்தும் காப்பாற்றியுள்ளனர். அவர்களின் கற்புநெறி கணவனை மேன்மேலும் சிறப்புடன் வாழ வைத்ததை நாம் அறிவோம். அவ்வாறு வாழ்ந்த ஒரு சில கற்புடைய மாதரசிகளை நோக்குவோம்.

காலனை வெள்ள சாவ்த்தீர்

முன்னொரு காலத்தில் மந்திரதேசத்தின் மன்னன் அசவ பதியின் மகளான சாவித்திரி என்பவள் இறைபக்தியும் யாவரையும் வாதிட்டு வெல்லும் சாதுரியமும் மிக்கவள். தந்தையின் ஆலோசனைப் படி கணவனைத் தேர்வுசெய்யும் பணியை ஏற்றவள்.

நாடுநகரமிழந்து, பார்வையிழந்து வனவாசம் செய்யும் மன்னனின் மகன் சத்தியவானைக் கண்டும் அவனையே அடையவும் சித்தங்கொண்டாள். இச்செய்தியை அறிந்த நாதமுனிவர் சத்தியவான் இன்னும் ஒருவருட கால ஆயுளைக் கொண்டவன். சாவித்திரி சத்தியவானை மணந்தால் சாவித்திரி தேவியைக் குறித்துக் “காரரடையா நோன்பு” என்னும் விரதமிழுந்து சாவித்திரிதேவியின் விரத மகிழை யாலும், சாவித்திரியின் கற்புநெறியாலும் எமதர்மனையும் வெல்லலாம் என அறிவித்தார்.

சத்தியவான் சாவித்திரியின் திருமணம் முடிந்ததும் சாவித்திரி கணவனுடன் வனவாசத்தை மேற்கொண்டாள். வனவாசத்தின்போது கற்புநெறி பூண்டு கணவன் பணியடுன் மாமன் மாமியரின் குற்றேவல் செய்தாள். சாவித்திரிதேவியை வேண்டிக் காரடையாநோன்பையும் தூயசிந்தனையடுன் பேணிவந்தாள். கணவன் ஆயுளின் கடைசித் தினத்தன்று விரதத்தின் உச்சநிலையான உண்ணாநோன்பிருந்தாள். அன்று காலை சத்தியவான் விறகு வெட்டச்சென்றான். சாவித்திரியும் உடன் சென்றாள்.

சத்தியவான் ஒரு மரக்கொப்பை வெட்டியதும் மயக்கமுற்றான். யாவற்றையும் நன்குணர்ந்தவள். கணவனின் தலையைத் தன் மடி மீது வைத்துக்கொண்டு சாவித்திரிதேவியைப் பிரார்த்தித்தாள். காலன் வந்து கணவன் உயிரைக் கவர்ந்து செல்கிறான். இவற்றைக் கண்ட சாவித்திரி காலனைப் பின்தொடர்ந்தாள். காலன் அவள் குறிப்பறிந்து கணவன் உயிரைத் தவிர வேறு வரம் தருவதாகவும் சாவித்திரியின் கற்புநெறி தன்னை அடையாளம் காட்டியதெனவும் கூறினான். சாவித்திரி வரங்கள் பெற்றதும் காலனைத் தொடர்ந்து சென்றதால் மாமன் மாமியரின் கண்பார்வை, இழந்த நாடுநகரம் யாவும் கிடைத்தன. வேறு புதல்வரில்லாத அசுவபதிக்கு மழலைச் செல்வமும் கிடைக்க வரங்கள் பெற்றாள்.

இறுதியாகத் தனக்கு மழலைச் செல்வம் கிடைக்கவும் பெற்றாள். இதனால் காலனை தோற்கவுஞ் செய்தாள். கற்புடைய குலமகஞ்குக் கணவன் அவசியமென்பதை வலியுறுத்திய சாவித்திரி கணவன் உயிரையும் திரும்பப் பெற்றாள்.

காலன் தனது தவறை உணர்ந்தபோதும் தன்னால் வழங்கப் பட்ட வரங்கள் சித்திக்கவும் சத்தியவான் சாவித்திரியைப் பல செல்வங்களுடன் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து பல பிள்ளைக் கணி அழுதினையும் பெற்று நலமுடன் வாழ வாய்க் காலம் விடை பெற்றான்.

சாவித்திரியின் சாதுரியமும் தேவியின் நோன்பின் பலனும் கற்பின் பெருமையும் சிறந்ததை அறிந்தோம்.

கற்பன் திறமையால் நெருப்பைக் காவிய நாயக்கியான கண்ணகீ

கணவனான கோவலன் மதுரையில் வஞ்சனையால் கொல்லப் பட்டான். இதையறிந்த கண்ணகி கணவன் விற்கச்சென்ற அடுத்த சிலம்புடன் மதுரை நகரடைந்து பாண்டியனிடம் நீதி கேட்டாள். தனது கற்பின் திறமையால் அரசு பரம்பையுடன் மதுரை நகரத்தையும் அழித்துத் தெய்வமகளிரானாள். கற்பில் சிறந்த கண்ணகி கோபக் கனல் நீங்கி வசந்தம் தேடி கற்பின் தெய்வமாக அமைந்தாள். அவளின் சொந்த இடமான இந்தியா மட்டுமல்ல, இலங்கை மற்றும் தமிழ் சூரும் நல்லுலகமெங்கும் கோயில் கட்டி வணங்கப்படும் பேறுபெற்றாள்.

மேலும் கண்ணகி கோவலன் வரலாறு ஒப்பற்ற காவியமாக எழுதப்பட்டது. இக்காப்பியம் “சிலப்பதிகாரம்” என்னும் பெயருடன் (பஞ்ச) ஐம்பெரும் காப்பியங்களிலொன்றாகத் தமிழ்மொழி இலக்கியமாகத் திகழ்வதும் “கற்பு” என்னும் உயரிய பண்பான ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்டியுள்ளதும் தெய்வீக சக்தியின் சிறப்பாகும்.

கற்பன் திறமையால் நெருப்பை அந்தக் கீதாதேவி

திருமால் இராமாவதாரம் எடுத்தபோது திருமகள் இராமனுக்காகவே சீதாதேவியாகத் தோன்றினாள். சீதாதேவியுடன் தோன்றிய சிவதனுவை உடைத்து சுயம்வரத்தின் மூலம் இராமன் சீதை திருமணம் நிறைவேறவும், இராமனுடன் அயோத்தியின் மருமகளாக வந்தடைந்தாள். தமது அழகிலும் அறிவாற்றலிலும், பண்பிலும், கற்புநெறியிலும் சிறந்து விளங்கிய சீதை அயோத்தி மன்னன் மாளிகையில் யாவராலும் பெருமதிப்புடன் பேணப்படுகிறாள்.

அரசபோகத்தில் வாழ்ந்த சீதை தமது கணவன் சதியால் வனவாசம் சென்றபோது இருவரும் ஒருவராகி சுகதுக்கங்களிலும் பங்கேற்கும் இல்லற தர்மத்துக்கமைய அன்றில் பறவைபோல பதியுடன் வனமேகினாள். மென்மலர் பாதங்கள் வனத்திலுள்ள கருமூரடான பாதைகளில் நடந்து செல்லும்போது ஏற்படும் துன்பம் தோன்றுவில்லை. கணவனின் இணைபிரியாத சுகமும் கற்புநெறியும் உடன்செல்ல உறுதுணையாக அமைந்தன.

காடேகியதும் பர்னசாலை அமைத்து தம்பதியர் அங்கு வாழ இலக்குமணன் வெளியே நின்று காவல் புரிகிறான். வன வாசத்தில் சீதையின் அழகு இராவணனை இச்சைகொள்ள வைத்தது. சீதை இராவணனால் கவர்ந்து செல்லப்படுகிறாள். சீதையைத் தேடி இராம இலக்குமணர் வானர சேனையுடன் சென்று மீட்டுவந்தனர்.

இராணனால் கவரப்பட்ட சீதையின் கற்பு தூய்மையானதா என ஒருசிலர் உரையாடியதை அறிந்ததால் சீதை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய நேர்ந்தது. இலக்குணன் ஏற்பாடு செய்த அக்கினி வானளாவ சுடர்விட்டு எரிகிறது. சீதை அக்கினியை வலம் வந்து தமது தூய்மையை நிலைநிறுத்த அக்கினியில் பிரவேசித்தாள்.

ஆண்கள் எவ்வளவோ உயர்ந்த கோபக்கனலில் கொதித்த போதும் தண்மையான மனைவியின் ஒரு வார்த்தை ஒரு நொடியில் மடிவது போல அற்புதமான நிகழ்வு நடந்தது. கொடிய வெம்மையுடன் சுடர்விட்டெரிந்த அக்கினி சீதையின் கற்புக்கனலாலும் பெண்மையின் தண்மையாலும் அவிந்தது.

சீதை இளந்தளிர் மேனியுடன் பசுமையாகக் காட்சி தந்தாள். யாவரும் சீதாதேவியின் கற்பை எண்ணி வியந்தனர்.

மும்முஞ்சித்தகளையும் கற்பினால் பாலகரூக்கிய அனுசுபாதேவி

முனிவர்களில் சிறந்தவரான அத்திரிமுனிவரும், கற்பில் சிறந்தவளான அனுகுயாதேவியும் தவக்கோலத்துடன் இல்லறம் பேணிவந்தனர். அனுகுயாவின் கற்பின் சிறப்பு மூவுலகிலும் புகழ்ந்து பேசப்பட்டது.

ஒரு சமயம் ஒரு நாட்டில் வானம் பொய்த்தது. வரட்சி கண்டதால் பயிர்கள் அழிவுற்றுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மக்களும் மாக்களும் பசியால் மழிந்தனர். ஒருசிலர் அனுகுயாதேவியிடம் முறையிட்டனர். அவர் தமது கற்பின் திறமையால் இந்திரனிடம் கூறி மழை பொழிவித்தாள். இதனை மையாக வொந்தே வள்ளுவர் பெருமானும்

“தெய்வம் தொழுாள் கொழுனன் தொழிழுவாள்
பெய்வியனப் பெய்யும் மழை”

எனப் பாடியிருக்கலாம். இவ்வாறு தமது கற்பை மேம்படுத்திய அனுகுயாவின் செயற்திறனை மூவுலகோரும் அறியும் வண்ணம் நாரதர் ஓர் கலகத்தை ஏற்படுத்தினார். ஒருநாள் பார்வதிதேவி இலக்குமி, சரஸ்வதிதேவி ஆகிய தேவியரிடம் சென்று இரும்பினாலான கடலையை வறுத்துத் தருமாறு கோரினார். தம்மால் இயலாதென மூவரும் மறுத்தவுட்டனர். நாரதர் நேரடியாக அனுகுயா தேவியிடம் வந்து அக்கடலையை வறுத்துத் தருமாறு கொடுத்தார். அவரும் அன்புடன் வாங்கிச்சென்று தமது கற்பின் திறமையால் வறுத்துக்கொடுத்தாள். நாரதரும் ஒரு கடலையை வாயில் போட்டு ருசி பார்த்து அனுகுயாதேவியை மெச்சிவிட்டு முப்பெரும் தேவியரை நாடிச்சென்றார்.

நாரதமுனிவர் முப்பெருந்தேவியரிடம் சென்று தனது கற்பின் திறமையால் அனுகுயா வறுத்துத்தந்த கடலையைக் காண்பித்தார். இதனால் பொறுமை மிகுந்த தேவியர் மூவரும் அனுகுயாவின் கற்பினைச் சோதித்து வருமாறு தம் கணவன்மாரை அனுப்பி வைத்தனர். அங்கு சென்ற மும்மூர்த்திகள் சந்நியாசிக் கோலத்துடன் அத்திரி முனிவரின் ஆச்சிரம வாசலில் நின்று அம்மா பசிக்கிறது என்று சத்தமிட்டனர். அனுகுயா வெளியே வந்து பார்த்தபோது மூன்று சந்நியாசிகள் தென்பட்டனர். அவர்களின் கோலத்தைக் கண்டு வணங்கி ஆச்சிரமத்துக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

மூவருக்கும் உணவு பரிமாற முயன்றபோது அவர்கள் அனுகுயாவை நோக்கிப் பெண்ணே நாங்கள் ஒரு விரதம் அனுட்டிக்கிறோம். அமைவாக நாம் எங்கு உணவருந்தினாலும் உணவு பரிமாறுபவர் உடம்பில் ஆடைகளின்றியே காணப்பட வேண்டும் என்றனர். அப்போது அனுகுயா தனது கற்பின் திறமையால் வந்தவர்கள் யாரெனத் தெரிந்து கொண்டாள். புன்முறுவலுடன் தனது கணவரைத் தியானித்துக்கொண்டு அவர்கள் மீது நீரைத் தெளித்தாள். பள்ளைக்கள்அழைது

முவரும் சிறுபாலகர்களாக மாறினர். அவர்களை எடுத்து அழுதாட்டித் தொட்டிலிட்டு உறங்க வைத்தாள். அச்சமயம் பார்வதி, இலக்குமி, சரஸ்வதி ஆகிய மூவரும் தத்தமது கணவர் தமதில்லம் வராததால் விசனமுற்று அத்திரி முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை வந்தடைந்தனர். மும்மூர்த்திகளும் பாலகர்களாக இருப்பதைக் கண்டு பரிதவித்தனர். அனுகுயாவை வணங்கித் தமது கணவன்மாரை உரிய வடிவத்தில் மாற்றுமாறு பணிந்தனர். அவரும் புன்முறுவலுடன் தமது கணவனையே தியானித்த வண்ணம் நீரெடுத்துச் சிறுவர்கள் மீது தெளித்தாள். மும்மூர்த்திகள் தமது சுயவடிவில் காட்சிதந்தனர்.

அனுகுயாதேவி மும்மூர்த்திகளை வணங்கி நின்றாள். யாவரும் அனுகுயாதேவியின் கந்பின் திறமையை வியந்து பாராட்டினர். தமது தவறை உணர்ந்த தேவியர் முவரும் மும்மூர்த்திகளும் அனுகுயாவை வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

வள்ளுவர் மைச்சீய கற்பன் சீக்ரமன் வாசக்

“பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை இண்டானரல்
எத்தாலும் கூடி வாழலாம்”

என்ற ஒளவையாளின் கூற்றுப்படி வள்ளுவருக் கென்றே வாய்த்தவள் வாசகி என்னும் கற்புடையாள்.

திருக்குறளை எழுதத் தூண்டுகோலாகவும், வாசகியின் வாழ்க்கை நெறியையே முப்பாலின் கருப்பொருளாகவும் எழுத ஏற்றவாறு வாழ்ந்து காட்டியவள். ஒரு பெண்ணின் கற்புநெறி, ஒழுக்கம், பணிவு கணவனின் எண்ணத்தைச் செயலாக்கல், சீக்கனம் யாவற்றுக்கும் இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவள்.

வள்ளுவர் வாசகியின் கற்பின் திறமையை வெளிக்காட்டுவதன் பேரில் மணலைக் கொடுத்துச் சோறாக்கச் சொன்னார். பதிவிரதையான வாசகி மணலை உலையிலிட்டுத் தனது கற்பின் திறமையால் சோறாக வடித்தெடுத்தாள்.

முதன் முதலாக வள்ளுவர் உணவருந்துவதற்காக இருந்த போது உணவு பரிமாறப்பட்டது. அப்போது கணவன் தமது உணவின் அருகில் ஒரு சிறுபாத்திரத்தில் தண்ணீரும் ஒரு ஊசியும் வைக்குமாறு சொல்லியிருந்தார். மறுமுறை சொல்லாதபடி உணவு பரிமாறும் முன் தண்ணீரும் ஊசியும் வைக்கப்பட்டிருக்கும் உபயோகமாவதில்லை. இதன் காரணத்தைத் தன் பணிவினுக்கேற்ப வினா எழுப்பவில்லை.

ஒரு சமயம் வாசகி கிணற்றில் நீரெடுத்துக் கொண்டிருந்த போது வள்ளுவர் அழைத்தார். கணவனின் அழைப்பையேற்று துலாக் கயிற்றை அரைவாசித் தூரம் வெளிவந்த நிலையில் அப்படியே விட்டுச் சென்றாள். கணவனின் பணிவிடையை நிறைவுசெய்தபின் கிணற்றுண்டை வந்தாள். துலாக்கயிறு அவள் விட்ட இடத்திலேயே நின்றது. பின்னர் தண்ணீரை எடுத்தாள்.

வாசகியின் கற்பின் திறமையை நன்குணர்ந்த போதிலும் வள்ளுவர் எவ்விடமும் வெளிக்காட்டவில்லை. அவளின் கற்பினைப் பற்றி எவ்வாறு பெருமைப்படுத்தியிருந்தாரென நோக்குவோம். பிற காலத்தில் வாசகி நோயற்றிருந்தபோது ஒருநாள் வள்ளுவர் வாசகியின் அருகே சென்று வாசகி! எது இல்லாம்க்கையின் ஆரம்பத்தில் உனது கற்பின் பெருமையை எனக்கு நன்கு தெரியும். ஆனாலும் சாதாரணமாக ஒரு பெண் உணவு பரிமாறும்போது ஒரு பருக்கையேனும் தவறிவிழக்கூடும். அச்சமயம் அப்பருக்கையை ஊசியால் குத்தி எடுத்து நீரில் அலம்பி உண்ணும் உணவுடன் சேர்க்க என்னியே ஆரம்பத்தில் சிறுபாத்தில் நீரும் ஊசியும் வைக்குமாறு கேட்டிருந்தேன். உனது கற்புநெறியில் பதி விரதாதர்மமும் இல்லற வாழ்வில் இணைந்து உனது திறமையை அறிய வைத்தது. ஒரு பருக்கையேனும் ஒருமுறையாவது சிந்தவில்லை. நீரும் ஊசியும் பயன்படவில்லை. எனது வேண்டுதலின் பேரில் அவற்றை வைத்தபோதும் அதன் காரணத்தையே இப்போது தெரிந்துகொள்வாயா எனப் பரிவுடன் கூறினார்.

சிறிது காலத்தில் வாசகியின் உயிர் பிரிந்தது. அப்போது வள்ளுவர் பாடிய பாடல் இதுவாகும்.

“அடிச்சிற்கினியாளே அன்புடைய மாதே
படிசொற் தவறாத பாவாய் ~ அடிவருடிப்
பின்தாங்கி முன்னும் பேதகேயே போதியோ
என் தாங்கும் என்கண் இரா”

கணவன் மனம் குன்றாது அரும்பணி செய்து பூவோடும்
பொட்டோடும் சுமங்கலியாக மறுமை எய்தும் பெண் பத்தினிப்
பெண்டிர் எனப் போற்றப்படுவர்.

வாசகியின் கற்பின் திறமையால் வள்ளுவர் திருக்குறளை
எழுதினார் பெருமையடைந்தார். பதிவிரதாதர்மமும் இல்லறத்தில்
நல்லறம் பேணும் சிறப்பும் யாவரும் நன்கு மதித்து பெருமைபட
வைத்தது. இல்லற தர்மத்தைப் போற்றி மகிழ்வோர் இன்றுவரை
“வள்ளுவனும் வாசகியும் போல” உதாரண தம்பதியர் எனப் போற்றப்
படுவது யாவரும் அறிந்ததே.

தாய்மையின் சிறப்பு

தமது முற்றவுப் பயணாக இல்லறம் நாடி நல்லறம் காக்கும்
ஒரு பெண் தனது சிறந்த இயல்புகளினால் யாவரையும் தன்பால்
ஸ்க்கிறாள். தனது சிறப்பை நிலைநாட்ட முன்வருபவள் திருமணமாகி
உரியகாலத்தில் தாய்மை அடையும் போது மிகச் சிறப்பான
நன்மதிப்பையும் பெறுகிறாள் எனத் தர்மசாத்திரம் தெரிவிக்கிறது.

தாய்மையடைந்த பெண் தமது அகப்பையில் ஒரு சிகவை
பத்து நட்சத்திர மாதங்கள் (273 நாட்கள் எட்டு மணி நேரம்)
குடியிருந்தி நொந்து சுமந்து தன் ஊன் கலந்து உயிர்காத்து
நந்சிற்தனையுடன் பல்வேறு (பிரசவ) வேதனைகளையும் அடைந்தே
தமது பிள்ளைக் கனியமுதை பூமி மாதாவின் மடியில் ஓப்படைக்
கிறாள்.

அன்று முதல் தமது மழலைக்குப் பாலுட்டி, சீராட்டி, நோய்
காத்து நன்கு அரவணைத்து மகிழ்கிறாள். அன்னை அழுதமான
ஊட்டச்சத்தும் செவிவழி இன்னுரைகள், நற்பண்புகள் யாவற்றையும்
பள்ளைக்கஞ்சமுது

சேய்க்கு வரும் நோய்க்குத் தாம் மருந்துண்டு பத்தியம் காத்து தூய அன்பைத் தந்து கண்ணை இமை காப்பது போலப் பேணும் கடமையுணர்வைத் தருகின்றது தாயுள்ளம். ஒரு தாயின் பெருஞ் சிறப்பை நூற்றாண்டு கால வாழ்வில் என்பத்தேழு வருடங்கள் காஞ்சிகாமகோடி பீடத்தில் குருமுதல்வராக இருந்து சமயப் பணியாற்றிய காஞ்சிப் பெரியார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆகிறான். கல்வியுலகில் எம்மைச் சிறப்புடன் பிரகாசிக்க வைக்கும் ஒரு நல்லாசிரியரைப் போற்றி வணங்க வேண்டும். இப்படிப் பெருமதிப்புக்குரிய பத்து நல்லாசிரியர் ஒரு ஞானகுருவுக்குச் சமமாவார். இந்த ஞானாசிரியர் மனித வாழ்வில் நல்லறம் பேணி இறைவனை அடையும் பாதையை நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

எம்மை இறைவனை அடையும் நல்ல பாதையைத் தெரிவிக்கும் நாறு ஞானாசிரியர் ஒரு நல்ல தந்தைக்குச் சமமாகும். தந்தையோ, ஒரு மகனுக்கு உயர்தந்து உத்தமனாக வாழ நல்லறிவும் நந் பண்பும் கல்வி மற்றும் வேண்டிய பல தேவைகளுக்குமாகத் தம்மை அர்ப்பணித்து முன்னேற்றுகிறார். இவ்வாறு தனது உயர்ந்த பண்பினால் தன் மகனை அவயத்தில் முன்னிற்க உதவும் ஓராயிரம் தந்தையர் சேர்ந்தாலும் ஒரு நல்ல தாய்க்கு ஈடாக முடியாது” என்றார். இக்கருத்தை மேல்நாட்டு நங்கையொருத்தி ஏற்கனவே சுருங்கக் கூறினார்.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த கவாமி விவேகானந்தரின் பிரதம சீட்ரான நிவேதிகை என்னும் மேலைத்தேய நங்கையான பெண்டுறவி கூறியதை நோக்குவோம். ஒரு நாள் அன்னை சாரதா தேவியும் நிவேதிகையும் ஆண்மிக தத்துவங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் அன்னை சாரதாதேவியை நோக்கிய நிவேதிகை உலகில் ஆண்களா அல்லது பெண்களா உயர்ந்தவர்கள் எனக் கேட்டார். அன்னை சாரதாதேவி உரிய பதிலைக் கூறுமுன் தாமே உடனடியாக கூறிய பதிலில் தாய்மை என்னும் சிறப்பினால் பெண்கள் ஆண்களை பள்ளைக்கன்னிறுது

விட ஆயிரம் மடங்கு மேலானவர்கள் எனத் தெரிவித்தார். தாய்மை என்னும் பேற்றினை அடையாத துறவியின் தீக்கமான கருத்தின் ஆழம் தாய்மையின் சிறப்புக்கு அணிசெய்கிறது.

பரதேசியான பட்டினத்திகள் இல்லற வாழ்விலிருந்து ஞானியாகப் புறப்படும்போது அவளின் தாயார் கூறிய அன்பின் பாச மொழியில் பின்வருமாறு ஆணையிட்டார். “ஒரு தாய்க்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை மறந்தா புறப்படுகிறாய்?” என்றார். இது கேட்டதும் துறவியான பட்டினத்தார் “அம்மா உன் கடமைகளை நிறைவேற்றிய பின்புதான் இவ்வூரிலிருந்து வெளியேறுவேன்” என்று கூறித் தமது ஊரிலேயே பிச்சையெடுத்து ஆண்டியாக உலாவினார். தாயார் உரிய காலத்தில் சிவகதியடைந்தார். செய்ய வேண்டிய எல்லாக் கடமைகளையும் செய்தார். மயானத்தின் தன் தாயாருக்கு எரியூட்ட நடந்து செல்லும்போது “நான் குடியிருந்த கோயிலுக்குக் கொள்ளிசொருகப் போகிறேன்” என்று அழுதவண்ணம் பாடிச் சென்றார். மானிடவாழ்வின் யாக்கை நிலையாமையை ஒரு தாயின் அரும்பணி யாவற்றையும் விரிவாக எடுத்துக்கூறிய பாடல்கள் பல தத்துவக் கருத்துக்களை எமக்கு உணர்த்துகின்றன.

பட்டினத்தாருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த ஒளவையாரின் “தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை” என்ற வாசகத்தைப் பட்டினத்தாரின் பாடல்கள் உறுதிப்படுத்துவதை நாம் அறிகிறோம். இதனால் ஒரு தூய தாய்மையின் சிறப்பை நாம் ஆண்மிக ரீதியாகவும், தத்துவ ரீதியாகவும், மனித வாழ்வியல் ரீதியாகவும் பெருமையுடன் மதித்துப் போற்ற வேண்டும்.

ஒரு தாயானவள் ஒரு மழலைச் செல்வத்தைப் பல வேதனையான சோதனைகள் மத்தியில் வளர்த்தெடுக்கிறான். அதன் பேறாக அப்பிள்ளை வளர்ந்து கல்வியால், சிறப்புப்பணிகளால் மேன்மையடைந்து சான்றோனாக மதிக்கப்படுமிடத்து பெருமையுடன் மகிழ்பவள் தாய்தான். முன்னைய துங்பங்களின் மத்தியிலும் ஒரு பிரசவத்தினால் ஒரு பிள்ளைக்கனியமுடை அடைந்த இன்பத்திலும் பேரினபத்தை அடைகிறாள் என வள்ளுவார்,

“சன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்”

எனக் கூறினார். இதனால் தூயுள்ளாம் பூரிக்கிறது.

தூயின் பிரசவம் என்னும் அப்பணிப்பின் நன்றிக் கடனை ஒரு சந்புத்திரன் குளம், கிணறு போன்ற நீர் நிலையைத் தோண்டுவிப்பதால் ஈடுசெய்யலாம் எனத் தர்ம சாத்திரம் கூறுகிறது. ஒரு மாதாவாகப் பிறப்பவள் நல்ல மாதவம் செய்தவள் எனவும் அறிவோம்.

தீபத்தின் சுறப்பு

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவேயாகும். உள்ளும் பூற்மும் தூய்மை காணப்படும் இடத்தில் திருமகள் உறைகிறாள். இல்லத்தின் விளக்காக அமைந்தவள் இல்லாள். இவளின் செயலால் செல்வம் பெருக, இல்லம் பிரகாசிக்க, நல்லோர் போற்ற அமைவது இல்லாள் என்னும் திருமகளின் அம்சம். இதற்கமைவாக எந்தப் பெண்ணும் சிறப்படைய வேண்டின் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் யாவற்றையும் தவிர்க்க வேண்டும்.

தம்மைத் தூய்மையாக்கி, இல்லத்தைப் பேணி அதிகாலை (4.30 - 6.00 மணி) இல்லத்தில் தீபம் ஏற்றுகிறாள். நறும்புகையான தூபம் ஏற்றி இறைவழிபாடு செய்து மன நிறைவடைகிறாள். இவ்விடத்தில் திருமகளும் வந்தடைவாள். யாவும் நலமடையும். அதன் பின்பே அடுப்பைப் பற்றவைத்து தமது அன்றாடப் பணியைத் தொடங்குகிறாள்.

இதேபோல மாலையும் இருஞும் சேரமுன் வீட்டைப் பெருக்கித் தீபமேற்றி நறும்புகையூட்டுகிறாள். இதனால் அகத்திலும் இல்லத்திலும் இருள்குமாது தீபம் ஏற்றும் பணி வீட்டுக்கு வந்த மருமகளான திருமகளிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. ஆண்கள் தீபத்தை ஏற்றுவோ, அணைக்கவோ கூடாது. பெண்கள் மட்டும் இவ்வேலைக்குப் பொருத்தமானவர்கள் (இல்லாள் இல்லாத வீடு இல்லமல்ல, இங்கு ஆண்கள் ஏற்ற விதிவிலக்குண்டு.) எனத் தர்மசாத்திரம் கூறுகிறது. பள்ளைக்கள்ஆழைது

அயோத்திக்குச் சீதாதேவி மருமகளாக வந்ததும் கோசலையால் இப்பணி அவனுக்கு அளித்த அரும்பணியாகும். வனவாசம் காரணமாகப் பதினான்கு வருடங்கள் சீதை அயோத்தியில் இல்லாதவேளை அரண்மனையில் துயர இருள் குழந்தது. சீதாதேவி வனவாசம் முடிந்து அயோத்தி அரண்மனைக்கு வந்தாள். கோசலை சீதாதேவியை நோக்கி வீட்டுக்கு வந்த மருகளே நீயில்லாமல் அயோத்தி (துயர) இருளில் மூழ்கியிருக்கிறது. இப்பொழுது இல்லத்தில் விளக்கேற்றி அரண்மனையை, நாட்டையே இருள் அகல இல்லம் பிரகாசிக்க வைப்பாயாக என்றாள்.

சீதாதேவி (திருமகள்) தன்பணி ஏற்றாள். அயோத்தியே தீபவெளிச்சத்தால் பிரகாசித்தது. அன்றைய தினம் தீபத்திருநாளாகப் பின்பற்றப்பட்டது. இத்தீபத்திருநாள் யுகங்கள் மாறினாலும் இன்று வரை கொண்டாடப்படுகிறது. இக்கருத்தினையே இன்றும் பெண்கள் காலை மாலையில் தமது இல்லத்தில் விளக்கேற்றி இறைவழிபாடு செய்வது எமது பண்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது.

ந்தைவாக

இல்லறம் நாடும் அனைவரும் இனவிருத்தியின் பேரில் இல்லற தர்மம் பேணி நல்லறங்கள் பலவும் செய்ய வேண்டும். தந்தை உயிர் கொடுக்க, தாய் ஊன் கலந்து நல்லுபதேசம் தந்து அரிய பிள்ளைக் கனியமுதை இவ்வுலகுக்கு அறிமுகம் செய்கிறாள். இப் பிள்ளையைத் தன் ஊட்டச்சத்தினைத் தந்து மெளனமொழியால் அன்பு பாராட்டி இனபுறுகிறாள். (ஒரு மழலைச் செல்வத்தை அடையாத ஒரு பெண் மலடி என்னும் அவப்பெயரை ஏழ்கிறாள்.)

ஒரு பிள்ளைக்கனியமுது இப்புவியில் தோன்றுவதற்கு முன் எல்லாச் செல்வங்களையும் தந்து நல்லறம்பேணி உள்ளன்புடன் வழிபடும் தெய்வீக சிந்தனையை உருவாக்கி எம் சிந்தனைக்கும் நற்பணிக்கும் ஏற்ப நல்லருள் நல்கும் இறையருளைப் போற்றித் துதிக்க வேண்டும்.

இறையருட் தாகம் உடையவர் என்னும் நற்குடியில் பிறந்து மழலைப்பருவம், கல்விப்பருவம், திருமணப்பருவம் வரும்போது தாரமும் குருவும் அவரவர் தலைவிதிப்படியே அமைகிறது. ஒரு பள்ளைக்கள்அமைது —————— 37

பெண்ணுக்கு நல்ல கணவன் கிடைக்கிறான். இனிய வாழ்வில் மழலைச் செல்வம் கிடைக்கும். இக்காலத்தில் தன்னையே அப்பணித்து நாடு போற்றும் சங்கத்திரண அடைகிறாள். உறவினர், நண்பர்கள் இவளுக்கு நன்மதிப்புத் தருகின்றனர். ஒரு பிள்ளை தன்னைப் பெற்று வளர்க்கும் தாய்க்கு என்றும் நன்றியும் நன்மதிப்பும் தந்து மாதா என்னும் உயர் நிலையில் வைக்கிறான்.

தந்தையானவன் இல்லறும் நாடியதன் இல்லத்தரசிக்கும் அவதரிக்கும் புத்திரர்களுக்கும் கல்வி, செல்வம், நற்பண்பு ஆய கலைகள் யாவும் தந்து தமது பயன்பெறுதாச் சேவையால் உயர்ந்த உத்தமனாக மதிக்கப்பட வேண்டும். பிதாவின் நல்லுரைகளை மந்திரம் போல ஏற்று நடக்கிறான். இவ்வுயர்ந்த பண்பினை பிதாவும், சிறப்பாக பிள்ளைகளால் இறுதிக்காலம் வரை அன்புடன் பேணப்பட வேண்டும்.

இம்மண்ணில் பிறந்த பிள்ளைக்கனியமுதை மாதா தனது ஆதரவாக அரவணைத்த பின் பிதாவிடம் ஓப்படைக்கிறாள். பிதாவும் தமது சிறப்பான உபதேசங்கள் தந்து நற்கல்வி, வித்தைகள் கற்பிக்கும் நல்லாசிரியரிடம் ஓப்படையார். குருவிடமிருந்து உலகியல் பணிகளாற்ற நற்கல்வி, நல்வித்தைகள் பயின்ற பிள்ளை தாம் கற்ற குருவின் சீரிய பணியின் பேரில் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் குருவை மதித்து அவரின் மனம் கோணாது நன்மதிப்பணித்து இன்புறுகிறான்.

மாதா, பிதா, குரு யாவராலும் தன்னை உயர்த்தி முழு ஆற்றல் படைத்த ஒருவன் இறையருளை நாட முயற்சிக்கிறான். இறையருளை நாட வழிகாட்டும் ஒரு ஞானகுருவே இவனின் மன நிலைவை ஏற்படுத்துகிறார். ஞான குருவின் ஆசியும் வழிகாட்டலும் பெற்றவன் ஒரு பூரணமான மனிதனாகப் பிரகாசிக்கிறான்.

மாதா, பிதா (அழும்ப) குரு, ஞானகுரு ஆசியோரின் வழி காட்டில் இறைவனை வழிபட்டு உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான். இவ்வழிவந்த யாவரும் நாடு போற்றும் நல்லவர்களாகவே மதிக்கப் படுகின்றனர்.

நன்றியுந்தல்

சௌவரும் முத்தயிரும் நற்கலைகளும் விவசாயப் பெருநிலப்பரப்பும் பொலிந்த இணுவில், உரும்பிராய் ஜகிய கிராமங்கள் எது பெற்றோரின் தாயக பூமியாகும்.

எது முற்றவப் பயனும் இறையருஞம் நற்பண்பான பெற்றோர்களின் மழலைகளாக அவதரித்தோம். எது பிறந்தக மண்வாசன சகல செல்வங்களையும் அமைத்துத் தந்துள்ளது. தமிழ்மரபின்படி ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் நல்வழிப்படுத்தி வளமாக்கும் சக்திகளாகும். எது வளம் கொழிக்கும் மண்ணுக்கு வாழ்வாங்கு வாழ வைக்கும் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் ஜகியவர்களுக்கும் என்றும் மறவாத நன்றியை நல்கவேண்டும்.

இச்சிறுமலர் மலர் ஜுசிகூறிய (96 வயதில்) தங்கத்தாத்த முதுபெரும்புலவர்மனி வை.க.சிற்றும்பலம் ஜயாவுக்கு வணக்கம். இமலரிற்கான அனிந்துஸரை ஏழுதிய மாண்புமிகு கல்விமான திரும்பாமகாலிங்கசிவம் ஜயாவுக்கும் வணக்கம்.

எம்மீது அன்பும், பெருமதிப்பும் பண்புடன் பழகும் இனிய கபாவுரும் மேலிட எம்முடன் கூடுக்குலாவும் இனிய நெஞ்சக்கள் பல.

12.01.2010 ஜகிய இன்று என் அருமைத்தமிழி டீயோன் பால்மணம் மாறாது எட்டி அழிவைத்து இரண்டாம் எடுத்து வைக்கும் புனிதநாளாகும். அவனை அன்புடன் வாயாரா வாழ்த்தி அரவணைக்கும் அன்பர் களின் வருகையின் போது வழங்கும் கையேடுதான் “பிள்ளைக் கனி அழுது” இதனை நன்கு படித்து யாவரும் நலமுடனும் வளமுடனும் ஊழும் வண்ணம் எங்கள் குல தெய்வங்களை வேண்டுகின்றேன்.

சுரபி அங்கா

